O Expunere a celor
Şapte Epoci Ale Bisericii

Capitolul Patru
Epoca Bisericii Smirna

Apocalipsa 2:8-11

Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: Iată ce zice Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Cel care a murit şi a înviat:

Ştiu necazul tău şi sărăcia ta (dar eşti bogat) şi batjocurile din partea celor care zic că sunt iudei şi nu sunt, ci sunt o sinagogă a lui Satan.

Nu te teme nicidecum de ce vei suferi. Iată că Diavolul îi va arunca în închisoare pe unii dintre voi, ca să vă încerce. Şi veţi avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte şi-ţi voi da coroana vieţii.

Cine are urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul: Cel care va birui nicidecum nu va fi atins de a doua moarte.

INTRODUCERE

Pentru ca să vă împrospătez minţile voastre eu vreau să specific din nou cum ajungem noi la găsirea numelor mesagerilor la diferitele epoci. Dumnezeu în voia Lui suverană a avut grijă ca istoria bisericii Noului Testament să nu fie pierdută, întocmai cum El a avut grijă ca istoria Israelului să nu fie pierdută prin a o aşeza în Biblie şi confirmând-o astăzi din multitudinea sulurilor, vaselor de lut şi alte obiecte primitive pe care arheologii le-au descoperit şi interpretat. Noi de fapt avem un comentariu în curs despre istoria Bibliei de la prima pagină până acum.

Astfel prin citirea istoriei noi putem afla ce om sau oameni în diferite epoci au fost cei mai apropiaţi de modelul original al lui Dumnezeu, Apostolul Pavel. Aceia pe care Dumnezeu i-a folosit să aducă pe poporul Lui înapoi la Cuvântul Adevărului vor fi acei care să fie examinaţi. Atunci din aceia de acolo va fi unul pentru fiecare epocă care se va vedea cel mai clar ca cel mai apropiat în Cuvânt model şi putere. Acela va fi mesagerul. Epocile sunt de asemenea găsite prin studiul istoriei. Cineva are simplu nevoie să citească epocile aşa cum sunt găsite în Apocalipsa şi aceasta toată se modelează perfect cu istoria cum ÎNTR-ADEVĂR EA TREBUIE. De moment ce epocile bisericii au fost spuse mai dinainte de Dumnezeu şi chiar condiţiile lor descoperite, atunci din necesitate, istoria care ar urma ar fi aşa cum Biblia o aşează. Aceasta este aşa de simplu_dar atunci simplicitatea este cheia la Cuvânt. Acum cu toate acestea eu nu am fost simplu un student şi un istoric, eu am căutat să fiu un om cu mintea Spirituală şi aceasta era numai cu aprobarea hotărâtă a Duhului lui Dumnezeu că eu am ales pe bărbaţii pe care i-am ales. Aceasta este adevărat după cum Dumnezeu îmi cunoaşte inima.

MESAGERUL

Folosind regula noastră dată de Dumnezeu de a alege mesagerul pentru fiecare epocă, noi declarăm fără ezitare că Irineus a fost înălţat de către Domnul la poziţia aceea. El era ucenicul acelui mare sfânt şi războinic al credinţei, Polycarp. Şi nu este nici o îndoială că aşa cum el stătea la picioarele acelui om mare el a învăţat harurile Creştine care au curs din viaţa lui consacrată, căci Polycarp era unul dintre sfinţii într-adevăr iluştrii din toate epocile când este privit în lumina unei vieţi fără reproş.

Voi vă veţi aminti din propria voastră citire că Polycarp a fost martirizat. Prea bătrân ca să fugă şi un om prea sincer ca să îngăduie altuia ca să-l ascundă şi apoi să sufere o pedeapsă pentru că a făcut aşa, el s-a predat singur la moarte. Dar înainte să o facă, el a cerut şi i s-a aprobat permisiunea de a se ruga două ore pentru fraţii lui în Domnul, pentru guvernator, pentru duşmanii lui şi cei care l-au prins. Ca marii sfinţi din toate epocile şi dorind o mai bună înviere, el a stat ferm, refuzând să nege pe Domnul şi a murit cu o conştiinţă liberă. El a fost pus pe rug (nelegat la cererea lui) iar focul a fost aprins. Focul s-a îndoit la o parte de trupul lui, refuzând să-l atingă. El a fost atunci străpuns cu o sabie. Aşa cum asta a fost făcut, apa a ţâşnit din coasta lui înecând

flăcările. Duhul lui a fost de fapt văzut că se depărta în forma unui porumbel alb slobozit din sânul lui. Totuşi pentru această mare mărturie, acest elev a lui Ioan Revelatorul nu era militant împotriva sistemului Nicolait, căci el însuşi a înclinat înspre organizaţie, fără să-şi dea seama că dorinţa pentru părtăşie şi ceea ce apărea ca un plan bun să întreţină lucrarea lui Dumnezeu era într-adevăr un truc al vrăjmaşului.

Cu Irineus aceasta nu era aşa. El a fost militant împotriva oricărei forme de organizaţii. Deasemeni, istoria vieţii lui, în care el a slujit pe Domnul, era una de multă manifestare în Duhul Sfânt; şi Cuvântul era învăţat cu o claritate neobişnuită şi conformitate la învăţăturile lui originale. Bisericile lui în Franţa erau cunoscute de a avea darurile Duhului printre ei, căci sfinţii vorbeau în limbi, profeţeau, au înviat morţi şi au vindecat pe bolnavi prin rugăciunea de credinţă. El a văzut pericolul oricărui fel de frăţietate organizată printre prezbiteri, pastori etc. El a stat puternic pentru o biserică locală unită, umplută de Duhul, cu manifestarea darurilor. Şi Dumnezeu l-a onorat pentru puterea lui Dumnezeu manifestată printre sfinţi.

El era deasemeni clar asupra înţelegerii lui despre Dumnezeire. Şi de moment ce el era ucenicul lui Polycarp, care în schimb era ucenicul Sfântului Ioan, noi putem şti cu siguranţă că el avea o învăţătură aşa de perfectă cât era de posibil asupra acestui subiect. În Vol. 1, pagina 412 din Părinţii din Pre-Niceea noi avem această declaraţie a lui despre Dumnezeire. "Toate celelalte expresii, întocmai, aduce afară titlul uneia şi aceleaşi fiinţe, Domnul Puterii, Domnul, Tatăl Tuturor, Dumnezeu Atotputernic, Prea Înalt, Creator, Ziditor şi aşa asemănător, acestea nu sunt numele şi titlurile unei succesiuni de fiinţe diferite, ci a uneia şi aceleiaşi." El a indicat clar că acestea sunt doar titluri aşa cum este Trandafirul din Şaron, Luceafărul Strălucitor de Dimineaţă, Cel mai Frumos dintre Zece Mii, etc. Nici nu există decât UN Dumnezeu. Numele Lui este Domnul Isus Cristos.

Astfel cu aderenţa lui strictă la Cuvânt, minunata lui înţelegere a Scripturii şi participarea puterii lui Dumnezeu asupra acelei slujbe, el este alegerea corectă pentru epocă. Aceasta este cu totul nefericit că celelalte epoci nu au avut în mesagerii lor un astfel de echilibru de roadă, putere şi conducere în Duhul Sfânt şi Cuvânt.

SMIRNA

Cetatea Smirna era puţin la nord de Efes la gura Golfului Smirna. Din cauza portului ei foarte minunat aceasta era un centru comercial renumit pentru exporturile ei. Era deasemeni distinsă pentru şcolile ei de retorică, filozofie, medicină, ştiinţă şi clădiri minunate. Mulţi Iudei locuiau acolo şi ei erau amarnic împotriva Creştinătăţii, chiar mai mult decât cum erau Romanii. De fapt, Polycarp, primul episcop la Smirna a fost martirizat de către Iudei şi se zice că Iudeii au profanat ziua lor sfântă (Sâmbăta) să care lemnele care i-ar fi făcut rugul lui funeral.

Cuvântul Smirna înseamnă, "amar," fiind derivat de la cuvântul, mir. Mirul era folosit în îmbălsămarea morţilor. Astfel noi avem o dublă semnificaţie aflată în numele acestei epoci. Aceasta era o epocă amară umplută cu moarte. Cele două viţe în cadrul bisericii erau purtate mai departe în separare cu o amărăciune crescândă înspre viţa adevărată din partea celei false. Moartea nu era numai sămânţa viţei false ci chiar în viţa adevărată era o paralizie strecurându-se şi neputinţă deoarece ei au deviat de la adevărul nealterat ai primilor câţiva ani după Cincizecime; şi nici un credincios adevărat nu este ceva mai tare şi sănătos spiritual şi viu decât cunoştinţa lui şi aderenţa la purul Cuvânt a lui Dumnezeu, după cum este văzut prin mulţimea exemplelor în Vechiul Testament. Organizaţia creştea repede, confirmând şi sporind moartea membrilor, căci conducerea Duhului Sfânt a fost destituită şi Cuvântul a fost înlocuit cu crezuri, dogme şi ritualuri făcute de om.

Când Israel a intrat în alianţe ilegale cu lumea şi a format părtăşii prin căsătorie, în sfârşit a venit ziua când lumea a preluat şi Babilonul a dus pe poporul lui Dumnezeu în robie. Acum când ei au mers în robie ei au intrat având o preoţie, un templu şi Cuvântul. Dar când ei au venit înapoi ei au avut rabini, un ordin teologic de Farisei, o sinagogă şi Talmudul. Şi când a venit Isus ei erau aşa de corupţi încât El i-a numit de la tatăl lor, diavolul şi aceasta cu toate că de fapt ei erau din Abraham conform cu trupul. În această epocă noi vedem că se întâmplă acelaşi lucru. Oricum, după cum 'tot Israelul' nu este Israel, ci un grup micuţ erau adevăraţii Israeliţi Spirituali, astfel acolo va fi întotdeauna un grup micuţ de Creştini adevăraţi, mireasa lui Cristos, până când El a venit după ai Lui.

În această cetate existau două temple renumite. Unul era templul ridicat pentru închinarea la Zeus, iar celălalt a fost ridicat pentru Cybele. Iar între aceste două temple s-a găsit cel mai frumos drum din vremurile străvechi, numit Strada de Aur. Pentru mine acesta zugrăveşte o incursiune mai departe de păgânism care deja a început în prima epocă, dar era cunoscut că există numai la Roma. Unirea celor două temple a unui dumnezeu şi zeiţe este sămânţa de Marialatrie în care Maria este numită mama lui Dumnezeu şi primeşte onoare şi titluri şi puteri dându-i o co-egalitate cu Isus Cristos. Strada de Aur care le uneşte este un tablou al lăcomiei care a făcut ca organizatorii Nicolaiţi să unească statul şi biserica deoarece ei cunoşteau bogăţia şi puterea pe care aceasta le oferea. După cum Epoca Efesiană era doar patul de sămânţă pentru tragica Epocă Pergam care era încă în viitor, această Epocă Smirnaiană era ploaia, soarele şi hrana care a asigurat corupţia mârşavă ce va confirma biserica în idolatrie care este curvie spirituală, din care ea nu se va ridica niciodată. Moartea a pătruns în rădăcina ei să se ramifice şi cei care au luat parte din ea, au luat parte din amărăciune şi moarte.

Această epocă a durat de la 170 la 312 A.D.

SALUTAREA

Apoc. 2:8

"Iată ce zice Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Cel care a murit şi a înviat:"

"Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Cel care a murit şi a înviat." Acum acestea nu sunt cuvintele unui om. Doar un om (ar putea el să vorbească din mormânt) ar zice, "Eu sunt cel dântâi şi cel de pe urmă care era viu şi este mort." Primul lucru care i se întâmplă unui om este că el se naşte (este viu) şi ultimul lucru care se întâmplă este că el moare. Astfel acesta nu este un om care vorbeşte. Aceasta este Divinitate. Omul (Adam) a luat viaţă şi a schimbat-o în moarte. Dar acest OM (Isus) a luat moartea şi a schimbat-o în viaţă. Adam a luat nevinovăţia şi a schimbat-o în vină. Acest Unul a luat vina şi a schimbat-o în neprihănire. Adam a luat un paradis şi l-a schimbat într-o pustie sinistră irosită; dar acest Unul vine înapoi să schimbe un pământ zguduit şi clătinat de distrugere într-un alt Eden. Adam a luat o viaţă de părtăşie şi bucurie cu Dumnezeu şi a schimbat-o într-un deşert de întuneric spiritual care a produs tot păcatul, descompunere morală, durere, suferinţă, amăgire şi corupţie care se războiesc înlăuntrul sufletelor oamenilor. Dar acest Unul, din toată moartea tragică şi degradarea care a umplut rasa umană, a produs o viaţă de neprihănire şi frumuseţe, astfel că aşa cum păcatul a domnit odată spre moarte, tot aşa să poată oamenii acum să domnească în neprihănire prin Unul, Cristos Isus; şi nu cum era păcatul, deşi acesta era într-adevăr teribil, dar acum cu mult mai mult este darul Său înspre viaţă eternă.

Şi aici este El, umblând în mijlocul celor pe care El i-a răscumpărat, chiar biserica Lui. Şi ce erau cei care au fost răscumpăraţi? Nu erau mulţi ca Pavel, ucigaşi şi corupători? Nu erau mulţi ca hoţul care murea, tâlhari şi ucigaşi de oameni? Toţi trofeele harului Său. Toţi aduşi înapoi din morţi. Toţi făcuţi VII în Cristos Isus, Domnul.

Eu mă întreb dacă voi aţi observat salutarea către prima Epocă şi apoi observată cea către această epocă. Doar puneţi-le împreună. "Aceste lucruri le zice Cel care ţine cele şapte stele în mâna Lui dreaptă şi umblă în mijlocul bisericilor. Aceste lucruri le zice Cel dintâi şi Cel de pe urmă Care era mort şi este viu." Aceasta este una şi aceeaşi persoană. Şi El ne face de cunoscut că biserica este a Lui. Aşa cum sămânţa fructului este în mijlocul fructului, aşa este El, Sămânţa Royală, în mijlocul bisericii. Aşa cum sămânţa singură are viaţă în ea, aşa este El autorul vieţii pentru biserică. Umblarea Lui semnifică grija Lui neobosită pentru ea. El este Marele Păstor veghind peste ai Lui. Acesta este dreptul Său, căci El a cumpărat acea biserică cu propriul Lui sânge. Acel sânge este sângele lui Dumnezeu. Cel Care posedă acea biserică este Dumnezeu, tocmai Dumnezeu. El este 'Întâiul şi Ultimul.' Acel titlu se rosteşte eternitate. El era mort şi este viu. El a plătit preţul astfel El este singur proprietar al templului lui Dumnezeu. El îl stăpâneşte. El este venerat în acesta. Lui îi displace ca cineva să-i preia Stăpânirea Lui şi autoritatea. Fără îndoială că motivul că El s-a prezentat pe Sine la fiecare epocă ca Divinitate este ca să avertizeze şi să mângâie pe oameni. El avertizează viţa falsă şi El mângâie viţa adevărată. Acesta este ACEL DUMNEZEU ATOTPUTERNIC ADEVĂRAT. Ascultaţi de El şi trăiţi.

CONDIŢIILE EPOCII

Apoc 2:9,

"9 Ştiu necazul tău şi sărăcia ta (dar eşti bogat) şi batjocurile din partea celor care zic că sunt iudei şi nu sunt, ci sunt o sinagogă a lui Satan."

Cheia acestei epoci este cel mai evident necazul. Dacă a existat necaz în prima epocă, acum există prezis un necaz intensificat prin toată epoca a doua. Nu există nici o îndoială că următoarele cuvinte ale lui Pavel s-au aplicat la masa de Creştini oriunde erau ei în lume şi în fiecare epocă. Evr. 10:32-38,

"32 Aduceţi-vă aminte de zilele de la început, când, după ce aţi fost luminaţi, aţi dus o mare luptă de suferinţe:

pe de o parte, eraţi puşi ca un spectacol în mijlocul insultelor şi necazurilor şi, pe de alta, v-aţi făcut părtaşi cu aceia care aveau aceeaşi soartă ca voi.

Într-adevăr, aţi avut milă de cei din închisoare şi aţi primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii care ştiţi că aveţi în ceruri o avere mai bună, care rămâne.

Să nu vă părăsiţi, dar, încrederea voastră, pe care o aşteaptă o mare răsplătire!

Căci aveţi nevoie de răbdare, ca, după ce aţi împlinit voia lui Dumnezeu, să puteţi primi ce v-a fost promis.

Încă puţin, foarte puţin, timp şi Cel care vine va veni şi nu va întârzia.

Şi cel drept va trăi prin credinţă: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găseşte plăcere în el."

Numai asocierea de oameni cu inimă bună cu adevăratul credincios poate bine să aducă moarte în schimbul bunătăţii lor.

Acum Domnul Dumnezeul Atotputernic zice, "EU ŞTIU." Acolo este El umblând în mijlocul poporului Său. Acolo este El, Marele Păstor al turmei. Dar reţine El înapoi persecuţia? Împiedică El necazul? Nu, El nu o face. El simplu zice, "EU ŞTIU necazul tău_Eu nu sunt deloc nepăsător de suferinţa ta." Ce piatră de poticnire este aceasta la aşa de mulţi oameni. Ca Israel ei se întreabă dacă Dumnezeu îi iubeşte într-adevăr. Cum poate Dumnezeu să fie drept şi iubitor dacă El stă aproape şi priveşte cum suferă poporul Lui?

Aceea este ce au întrebat ei în Mal. 1:1-3,

"1 Prorocia, cuvântul Domnului, către Israel, prin Maleahi:

„V-am iubit, zice Domnul! Şi voi ziceţi: „Cu ce ne-ai iubit?" Nu este Esau frate cu Iacov? - zice Domnul; totuşi am iubit pe Iacov,

şi am urât pe Esau, i-am prefăcut munţii într-o pustietate, şi moştenirea lui am dat-o şacalilor din pustiu."

Voi vedeţi, ei nu puteau să priceapă dragostea lui Dumnezeu. Ei credeau că dragostea însemna fără suferinţă. Ei credeau că dragostea însemna un copil cu grijă părintească. Dar Dumnezeu a zis că dragostea Lui era dragoste la "alegere". Dovada dragostei Lui este ALEGEREA _ că nu contează ce s-a întâmplat, dragostea Lui era dovedită într-adevăr prin faptul că ei erau aleşi pentru mântuire (deoarece Dumnezeu va ales la mântuire prin sanctificare de către Duhul şi credinţă a adevărului). El vă poate preda la moarte aşa cum a făcut El cu Pavel. El poate să vă predea la suferinţă aşa cum El i-a făcut lui Iov. Acesta este dreptul Lui. El este suveran. Dar aceasta este totul cu un scop. Dacă El nu avea un scop, atunci El ar fi autorul zădărnicirii şi nu al păcii. Scopul Lui este că după ce noi am suferit o vreme noi vom fi făcuţi desăvârşiţi, vom fi stabiliţi, întăriţi şi aşezaţi. Aşa cum a zis Iov, "El pune tărie în noi." (Iov 23:6b) Voi vedeţi că El, Însuşi, a suferit. El a învăţat supunerea prin lucrurile pe care El le-a suferit. El a fost de fapt făcut desăvârşit prin lucrurile pe care El le-a suferit.

Evr. 5:8-9,

"8 măcar că era Fiu, a învăţat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.

Şi, după ce a fost făcut desăvârşit, S-a făcut, pentru toţi cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veşnice,"

În limbaj simplu, chiar caracterul lui Isus a fost desăvârşit prin suferinţă. Şi conform cu Pavel El a lăsat bisericii Lui o măsură de suferinţă ca ei, deasemeni, prin credinţa lor în Dumnezeu în timp ce sufereau pentru El, vor ajunge la un loc de desăvârşire. De ce a vrut El asta?

Iac. 1:2-4,

"2 Fraţii mei, să priviţi ca o mare bucurie când treceţi prin diferite încercări,

ca unii care ştiţi că încercarea credinţei voastre produce răbdare.

Dar răbdarea trebuie să-şi facă în mod desăvârşit lucrarea, pentru ca să fiţi desăvârşiţi, întregi, şi să nu duceţi lipsă de nimic."

De ce stă El pe aproape? Motivul este în Romani 8:17-18,

"17 Şi, dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu şi moştenitori împreună cu Cristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim şi glorificaţi împreună cu El.

Eu consider că suferinţele de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu gloria viitoare, care ne va fi revelată."

Dacă nu suferim cu El noi nu putem domni cu El. Voi trebuie să suferiţi ca să domniţi. Motivul pentru aceasta este căci simplu caracterul nu se face niciodată fără suferinţă. Caracterul este o BIRUINŢĂ, nu un dar. Un om fără caracter nu poate domni deoarece puterea aparte de caracter este Satanică. Dar puterea cu caracter este potrivit să domnească. Şi de moment ce El vrea ca noi să împărţim chiar tronul Său pe aceleaşi baze prin care El a biruit şi şade jos pe tronul Tatălui Său, atunci noi trebuie să biruim să şedem cu El. Şi mica suferinţă temporară prin care noi trecem nu este vrednică să fie comparată cu imensa slavă care va fi descoperită în noi când El vine. Oh, ce comori sunt aşezate sus pentru acei care vor să intre în împărăţia Lui prin mult necaz.

"Nu socotiţi ca ceva ciudat privind încercările de foc care sunt să vă încerce." Aceasta este ceea ce Petru a zis. Este aceasta ciudat că Dumnezeu vrea ca noi să dezvoltăm un caracter asemănător lui Cristos care vine prin suferinţă? Nu domnule. Şi noi toţi avem încercări. Noi toţi suntem încercaţi şi pedepsiţi ca fii. Nu-i nici unul care nu trece prin asta. Biserica care nu suferă şi nu este încercată, nu are aceasta_aceasta nu este din Dumnezeu.

Evr. 12:6,8

"6 Căci Domnul îl pedepseşte pe cel pe care-l iubeşte şi bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primeşte.

Dar dacă sunteţi scutiţi de pedeapsă, de care toţi au parte, sunteţi nişte copii nelegitimi, iar nu fii."

Acum această condiţie specială în Smirna trebuie să fie aplicată la fiecare epocă. Nu există nici o epocă scutită de aceasta. Nu există adevărat credincios scutit de aceasta. Aceasta este de la Dumnezeu. Aceasta este voia lui Dumnezeu. Aceasta este necesar. Noi avem nevoie ca Domnul să ne înveţe adevărul că noi urmează să suferim şi să fim ca şi Cristos în a face aceasta. "Dragostea suferă îndelung şi este îngăduitoare."

Matei 5:11-12,

"11 Fericiţi veţi fi când, din cauza Mea, oamenii vă vor calomnia, vă vor persecuta şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră!

Bucuraţi-vă şi veseliţi-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot aşa i-au persecutat pe profeţii care au fost înainte de voi."

Cerul înorat şi furtunile vieţii nu sunt semne de dezaprobare a lui Dumnezeu. Nici cerul luminos şi apele liniştite nu sunt semne ale iubirii şi aprobării Lui. Aprobarea Lui a vreunuia din noi este numai ÎN PREAIUBITUL. Dragostea Lui este prin alegere pe care El a avut-o pentru noi înainte de întemeierea lumii. Ne iubeşte El pe noi? Ah da. Dar cum o să ştim noi? Noi să ştim deoarece El a SPUS AŞA şi a manifestat că El ne-a iubit căci El ne-a adus la Sine şi ne-a dat din Duhul Lui, aşezându-ne ca fii. Şi cum să-mi dovedesc eu dragostea faţă de El? Prin a crede ce El a zis şi prin a mă comporta cu bucurie în mijlocul încercărilor pe care El în înţelepciunea Lui îngăduie să se împlinească.

"*Eu cunosc sărăcia ta* (dar tu eşti bogat)."

Aici este aceasta din nou. Îl vedem umblând în sus şi-n jos în mijlocul Bisericii Lui. Ca un tată El priveşte în jos asupra familiei Lui. El este Capul casei Lui. El este cel ce procură. El este protectorul. Totuşi El priveşte la sărăcia lor. Oh, cum se poticneşte de aceasta credinciosul neinstruit. Cum poate Dumnezeu să suporte să privească peste ai Lui într-un timp de nevoie şi să nu oprească toate astea_doar să cedeze şi să dea din belşug fiecare lucru material peste ei?

Iată unde voi trebuie să credeţi iarăşi în dragostea şi bunătatea şi înţelepciunea lui Dumnezeu. Aceasta, deasemeni, este necesar. Amintiţi-vă că El a povăţuit, "Nu vă gândiţi la ziua de mâine, ce veţi mânca sau cu ce vă veţi îmbrăca. Tatăl vostru cunoaşte

lucrurile de care voi aveţi nevoie. Cel Care îmbracă crinii şi hrăneşte vrăbiile va face cu atât mai mult pentru voi. Aceste lucruri fizice nu sunt adevăratele necesităţi de bază ale vieţii voastre, căci viaţa omului nu constă din lucrurile pe care le posedă. Ci mai degrabă căutaţi voi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui şi toate necesităţile materiale vi se vor adăuga."

Oamenii lui Dumnezeu nu îşi au gândul la cele materiale. Ei au gândul la Cristos. Ei nu caută comorile care sunt jos; ei le caută pe cele de sus. Aceasta este absolut adevărat, că majoritatea Creştinilor NU sunt bogaţi. Mai degrabă ei sunt de partea săracă. Aceasta era aşa în ziua lui Isus. Aceasta era adevărat în ziua lui Pavel şi ar trebui să fie adevărat astăzi. Oh, nu este deasemeni adevărat astăzi că Epoca Laodiceană este una cu averi vaste unde adesea criteriul spiritualităţii este o abundenţă de bunuri pământeşti. Doamne, ce bogată este biserica în bunuri. Dar cât de săracă în Duh. "Ferice de voi săracii, căci a voastră este împărăţia lui Dumnezeu. Împărăţia lui Dumnezeu NU este mâncare şi băutură." Aceasta nu este materială. Ea este ÎN noi. Un om bogat este bogat în Dumnezeu, nu în lucruri lumeşti.

"Oh," strigă Duhul, "Eu văd sărăcia ta. Eu văd nevoia ta. Tu nu ai prea mult, dacă ai ceva, de care să te îngâmfi. Ceea ce tu ai avut a fost luat de la tine. Tu ai renunţat cu bucurie la averile tale în schimbul celor eterne. Tu eşti luat în râs. Tu eşti batjocorit. Tu nu ai resurse materiale pe care să te bazezi. Dar tu eşti bogat în ciuda acestor lucruri. Siguranţa ta este în El Care este scutul tău şi răsplata nespus de mare. Împărăţia ta încă urmează să vină. Dar ea va veni. Şi aceasta va fi una veşnică. Da, Eu sunt conştient de încercările şi necazurile tale. Eu ştiu cât este de greu să te descurci. Dar Eu îmi voi aminti de toate acestea când Mă reîntorc să te pretind ca pe al Meu şi atunci Eu te voi răsplăti."

Acum aceasta nu este nimic împotriva oamenilor bogaţi deoarece Dumnezeu poate să salveze un om bogat. Unii din copiii lui Dumnezeu sunt bogaţi. Dar banii pot fi aşa o cursă, nu numai pentru cei care îi au ci şi pentru acei care nu-i au. Departe în urmă acolo în prima epocă, Iacov a strigat către cei care şi-au pus bază în oameni bogaţi, "Să nu aveţi credinţa Domnului nostru Isus Cristos cu respect de persoane." Săracii acolo încercau să se dea pe lângă bogaţi ca să capete ajutor, în loc să se încreadă în Dumnezeu. "Să nu faceţi asta," zice Iacov. "Să nu faceţi asta. Banii nu sunt totul. Banii nu este rezolvarea." Şi nici astăzi aceştia nu sunt rezolvarea. Noi avem mai multă avere decât cum am avut vreodată şi totuşi se dobândeşte mai puţin Spiritual. Dumnezeu nu lucrează cu banii. El se mişcă prin Duhul Lui. Şi acea mişcare a Duhului vine numai la o viaţă consacrată la Cuvânt.

SINAGOGA SATANEI

Apoc. 2:9b.

"şi batjocurile din partea celor care zic că sunt iudei şi nu sunt, ci sunt o sinagogă a lui Satan."

Aici este un verset care va purta un gând considerabil, nu numai pentru că acesta este foarte deosebit în conţinutul lui, dar deasemeni acesta este virtual repetat într-o epocă care este cu peste o mie de ani mai târziu.

Apoc. 2:9

"Ştiu necazul tău şi sărăcia ta (dar eşti bogat) şi batjocurile din partea celor care zic că sunt iudei şi nu sunt, ci sunt o sinagogă a lui Satan."

De la început, cuvântul, Iudei, nu descrie religia poporului Iudeu. Acesta se referă numai la poporul din Iudea şi are acelaşi înţeles precis de parcă eu aş spune că eu sunt născut Irlandez. Aceşti oameni ziceau că ei erau de fapt Iudei, Iudei adevăraţi prin naştere. Ei erau mincinoşi. Ei nu erau Iudei prin naştere şi ei nu erau Iudei prin religie.

Dacă tot asta este adevărat, ce erau ei? Ei erau un popor amăgit care erau deja o parte din biserică. Ei au aparţinut de viţa falsă.

Ei nu erau din biserica adevărată, ci din biserica falsă deoarece Dumnezeu a zis "ei erau sinagoga Satanei." Acum cuvântul sinagogă nu este acelaşi cuvânt pe care noi îl folosim pentru biserică. În Biblie, biserică înseamnă, "cei chemaţi afară", sau "cei convocaţi". Psalmistul a zis despre aceşti oameni aleşi,

"Binecuvântat este omul pe care TU ÎL ALEGI şi îl FACI să se apropie de Tine, ca el să poată locui în curţile Tale."

Psalm 65:4.

Dar înţelesul de sinagogă este "adunare sau strângere."Aceasta poate fi bună sau rea, dar în cazul acesta ea este rea, căci aceştia sunt acei a căror adunare nu este de la Dumnezeu ci de la ei înşişi. Isaia a zis despre ei,

"Iată, ei se vor strânge cu siguranţă împreună, dar NU DE MINE: oricine se va aduna împotriva ta vor cădea din cauza ta." Isaia 54:15.

Şi de moment ce aceştia erau sigur împotriva adevăratei viţe, Dumnezeu se va ocupa într-o zi de ei în nimicire.

Acum de ce avem noi un popor amestecat în cadrul bisericii şi se numesc pe ei înşişi Iudei? Motivul este acesta: De moment ce ei erau mincinoşi ei puteau să pretindă orice vroiau ei. Ei puteau zice ce vroiau ei de parcă acesta era un fapt şi apoi să se ţină de el. Şi în cazul acesta ei puteau minţi cu un gând foarte puternic în minte. Nu era asta astfel că biserica timpurie era aproape dacă nu în întregime compusă din Iudei, făcându-i membri originali ai trupului Său? Cei doisprezece apostoli erau Iudei şi apostolii de mai târziu erau sau Iudei sau prozeliţi. Astfel pentru oameni să jure că ei erau Iudei le-ar da o preeminenţă şi o pretenţie la originalitate. Spune o minciună. Se ţine de ea. Nu contează faptul sau istoria. Doar spune-o şi continuă să o spui poporului şi curând oamenii o vor primi.

Acum aţi prins voi ceva aici? Nu este acela acelaşi duh chiar în biserică astăzi? Nu este acolo un grup care pretinde că ei sunt biserica originală şi adevărată şi că mântuirea se găseşte numai în ea? Nu pretind ei că ei au cheile împărăţiei pe care ei le-au primit de la Petru? Nu pretind ei că Petru era primul lor papă şi că el a locuit în Roma când nu există ABSOLUT NICI UN FAPT ISTORIC PENTRU ACEASTA? Şi chiar cei mai educaţi şi aderanţi cunoscători îi cred minciunile ei. Sinagoga Satanei! Şi dacă Satan este tatăl ei şi el tatăl minciunii, atunci nu este ciudat că acei din sinagoga lui sunt deasemeni mincinoşi.

Consideraţi gândul de hulă. Aceştia din sinagoga Satanei nu îl huleau pe Dumnezeu în acest caz (deşi asta merge fără să spună) dar ei huleau adevărata biserică. Desigur. Aşa cum Cain a persecutat şi a omorât pe Abel deoarece el (Cain) era de la cel rău şi aşa cum urmaşii Iudaici formali morţi (Isus a zis că ei erau de la tatăl lor, diavolul) au încercat să distrugă pe Creştini în primii ciţiva ani ai primei epoci, acum acelaşi grup (viţa falsă) încearcă chiar mai tare să distrugă pe adevăraţii credincioşi în a doua epocă. Acel duh anticrist creşte.

Grupul care şi-a croit drumul aşa de încet în biserică prin FAPTELE lui (Nicolaism) nu-i mai este teamă de expunere ci este organizat deschis într-un grup de adunare propriu şi vine împotriva bisericii adevărate într-o ostilitate nedeghizată.

Acum când eu zic că asta era o biserică organizată anticristă eu vă dau adevărul din istorie autentică. Prima biserică fondată în Roma (noi îi vom urmări istoria în Epoca Pergam) a schimbat deja adevărul lui Dumnezeu într-o minciună prin a introduce o religie păgână cu nume şi înţeles Creştin. Pe la epoca a doua aceasta era aşa de păgână (deşi pretindea să fie adevărata biserică) acel Polycarp a venit cam 1500 de mile la o vârstă foarte înaintată să se roage de ei să se întoarcă înapoi. Ei nu au vrut să o facă. Ei au avut o ierarhie solidă şi o organizaţie solidă şi o depărtare complectă de la Cuvânt. Aceasta atunci, este sinagoga Satanei, plină de hulă, în care erau deja seminţele doctrinei Nicolaitismului şi care curând va fi scaunul sau puterea actuală a religiei Satanice. Şi aceasta este exact corect căci Apoc. 2:9b NU zice că aceşti oameni sunt DIN sinagoga Satanei ci acesta zice că ei SUNT SINAGOGA SATANEI.

Acest duh de anticrist nu este nou. Acesta nu este ceva care doar a venit în epocile bisericii. Acesta era aici tot timpul. Să obţineţi o înţelegere clară despre cum lucrează acesta, cum merge el împotriva lui Dumnezeu şi preia în biserică, uitaţi-vă la Vechiul Testament şi îl vedeţi acolo. Să examinăm acest duh aşa cum el a fost manifestat în Israel aşa cum el a ieşit din Egipt să fie biserica în pustie.

Întocmai cum prima biserică a început sub slujba pură a Duhului Sfânt cu semne şi minuni şi manifestări aşa ca profeţia, limbile şi interpretarea, înţelepciunea, cunoştinţa şi vindecarea, astfel în zilele lui Israel când ei au părăsit Egiptul, ei erau sub conducerea Duhului lui Dumnezeu manifestându-se în daruri. Dumnezeu era conducătorul poporului. De fapt El era Regele lor. El era un Tată-Rege. El a purtat de grijă lui Israel ca un om care se îngrijeşte de familia lui. El i-a hrănit, s-a luptat bătăliile lor, a netezit greutăţile lor şi a rezolvat problemele lor. El doar s-a ocupat El însuşi de ei. Ei erau singura naţiune la care El era într-adevăr Dumnezeu. Dar într-o zi ei au ajuns să se uite în jur şi ei i-au văzut pe Filisteni şi alte naţiuni cu regi peste ei. Aceasta le-a atras ochii şi ei au decis că

ei s-ar cuveni să umanizeze conducerea lor, astfel ei au vrut un rege. Acum Dumnezeu urma să umanizeze conducerea El însuşi, în Persoana Domnului Isus Cristos, dar ei i-au luat-o Lui înainte. Satan cunoştea planul lui Dumnezeu astfel el a pus în inimile oamenilor să o ia înaintea lui Dumnezeu (Cuvântul).

Când ei s-au apropiat de Samuel şi au cerut un rege, Samuel era aşa de îngrozit încât inima lui aproape că i-a cedat. Dumnezeu a condus poporul Lui prin acest profet consacrat, adeverit de Scriptură şi el a simţit că el a fost respins. El a strâns poporul şi a stăruit pe lângă ei să nu se întoarcă de la Dumnezeul Care i-a purtat ca pe copii şi i-a prosperat şi i-a binecuvântat. Dar ei au persistat. Ei i-au spus lui Samuel. "Tu nu ai fost niciodată greşit în conducerea ta. Tu nu ai fost niciodată necinstit în afacerile tale financiare. Tu ai făcut tot ce ai putut să ne ţii în linie cu Cuvântul Domnului. Noi apreciem minunile, înţelepciunea, provizia şi protejarea de la Dumnezeu. Noi credem în aceasta. Nouă ne place asta. Şi mai mult noi nu vrem să fim fără aceasta. Aceasta este doar că noi vrem un rege ca să ne conducă în luptă. Acum desigur când noi mergem afară la luptă este totuşi intenţia noastră să-i avem pe preoţi să meargă înainte urmaţi de Iuda, iar noi vom sufla din trâmbiţe şi strigăm şi cântăm. Noi nu întenţionăm să oprim nimic din asta. DAR NOI VREM UN REGE CARE ESTE UNUL DIN NOI SĂ NE CONDUCĂ."

Iar Dumnezeu i-a zis lui Samuel. "Vezi, ei nu te-au respins pe tine, ci ei m-au respins pe MINE de la a stăpâni peste ei."

Cât de tragic era aceea. Puţin şi-au dat ei seama că atunci când ei îi cereau lui Dumnezeu să-i lase să fie ca restul lumii ei îl respingeau pe El, deoarece Dumnezeu a rânduit ca poporul Său să acţioneze diferit de lume. Ei nu sunt din lume şi ei nu arată ca lumea şi ei nu acţionează ca lumea. Ei sunt răstigniţi faţă de lume şi lumea este răstignită faţă de ei.

Cor. 6:17-18,

"17 De aceea: Ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeţi de ce este necurat şi vă voi primi.

Eu vă voi fi Tată şi voi Îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul cel Atotputernic."

Voi vedeţi o diferenţă între Israel şi restul naţiunilor era Dumnezeu. Puneţi pe Dumnezeu la o parte şi Israel era ca orice altă naţiune. Când Samson şi-a tăiat părul el era ca oricare alt om. Puneţi conducerea Duhului Sfânt la o parte şi biserica este NIMIC DECÂT LUMEA CU NUMELE LUI DUMNEZEU ATAŞAT LA EA. Lumea şi biserica sunt toate din aceeaşi grămadă, întocmai cum Iacob şi Esau erau din aceiaşi părinţi, dar Duhul lui Dumnezeu face diferenţa.

Aceasta nu contează dacă tu te numeşti pe tine un Creştin. Oricine poate face asta. Chestiunea este dacă tu ai sau nu Duhul lui Dumnezeu în tine, căci fără acel Duh tu eşti un ticălos; tu nu eşti dintre ai Lui. Amin.

Nu cu mult în urmă am întrebat o doamnă dacă ea era o Creştină. Ea mi-a zis, "Eu vreau ca să ştiţi, domnule, că eu ard o lumânare în fiecare seară." Ce în lume are aceea de a face cu asta? Eu sunt un Metodist, eu sunt un Baptist, eu sunt un Penticostal. Aceea nu are nici un lucru de a face cu asta. Acesta este Duhul Sfânt sau pieriţi.

Păi, începând în urmă de tot acolo în prima biserică oamenii au ajuns să gândească şi să raţioneze cum să se îmbunătăţească faţă de Dumnezeu. Faptele Nicolaiţilor au început să se arate. Apoi s-a format un grup. Ei s-au îndepărtat de la modelul Cuvântului. Tot ce trebuie îi să schimbi doar un cuvânt şi acea dospeală micuţă dospeşte întreaga plămădeală. Cel care încalcă într-un punct al legii este vinovat de toate. Eva a schimbat doar un cuvânt. Asta o va face.

Şi când grupul centrat în Satan a fost format, acesta a început să urască şi să se lupte cu adevăraţii credincioşi, insistând că ei (străinii) erau biserica lui Dumnezeu.

Observaţi cum organizaţia cultivă ură. Ea distruge părtăşia. Ea face amărăciune. Asta este ceea ce înseamnă mir. Asta este cu ceea ce era plină Smirna. Amărăciune. O rădăcină de amărăciune întinează pe mulţi. Astfel mai multă şi mai multă întinare venea înăuntru. Fiecare epocă îşi va simţi cicatricele ei.

Biserica Smirna a deviat departe de la original. Aceasta a devenit un hibrid. Ea s-a hibridat pe sine în felul în care a făcut-o Eva. Voi ştiţi că un hibrid este ceea ce vine din amestecul a două specii. Rezultatul nu mai este pur ca originalul. Acesta este corcit. Păi, când Eva a îngăduit fiarei să-şi amestece sămânţa lui cu a ei ea a produs o creatură

numită Cain care nu era pur uman. El era de la CEL RĂU. Observaţi cât de diferit era el de Abel. Observaţi cât de diferit era el de Set. El a urât pe Dumnezeu şi nu a vrut să se supună Cuvântului şi a persecutat şi a omorât pe cel neprihănit. El s-a aşezat pe sine sus deasupra Cuvântului lui Dumnezeu.

Biserica, deasemeni, s-a depărtat de la ceea ce era ea original. Ea este un hibrid. Asta este, că biserica nominală este un hibrid. Oamenii zic, "Eu sunt un Baptist." Aceasta nu era aşa la început. "Eu sunt Metodist." Aceasta nu era aşa la început. În loc de Cuvântul drept a lui Dumnezeu, în loc de bărbaţi umpluţi de Duhul în biserică care au fost conduşi de revelaţia dată de Duhul, acolo sunt acum crezuri şi hotărâri şi presupunerile educate ale oamenilor educaţi. Învăţarea a luat locul descoperirii. Raţiunea a înlocuit credinţa. Programul a înlocuit lauda spontană în Duhul Sfânt. Aceasta nu era aşa de la început. Întreaga specie s-a schimbat. Ea a devenit o biserică hibrid.

Acum atunci, când biserica devine hibridată, va produce ea Creştini puri? Ea nu poate. Viaţa sau sămânţa care aduce Creştinii la naştere nu este în ei. Asemănarea produce asemănare. Baptiştii produc mai mulţi Baptişti şi ei acţionează ca Baptişti. Metodiştii produc Metodişti şi ei acţionează ca Metodişti. Nici unul nu este cunoscut prin puterea lui Dumnezeu nici nu pot ei fi căci aceasta nu este acolo. Ei sunt cunoscuţi prin închinarea lor ceremonială la Dumnezeu şi crezurile şi dogmele lor.

Vorbiţi despre un hibrid. Cunoaşteţi voi pe cel mai renumit hibrid din lume? Acesta a fost cu noi de veacuri. Acesta este catârul. El este o încrucişare între un măgar şi un cal. El este un fel ciudat de animal. El nu se poate reproduce pe sine. El nu are viaţă care să poată face asta. Totuşi să vorbeşti despre lucru. El poate să depăşească la lucru calul sau măgarul. Dar priviţi natura lui. El este încăpăţânat şi nu poţi niciodată să te încrezi în el. El este un tablou perfect de religie hibridă. O încrucişare între adevăr şi întuneric, căci calul este un model al credinciosului adevărat şi măgarul un tablou al celui neevlavios. Amestecaţi-i şi voi aveţi o religie, formală sterilă. Ea nu are sămânţa vieţii. Ea este moartă. Ea poate vorbi despre adevăr dar ea nu-l poate produce. Ea nu are pe Dumnezeu în mijlocul ei, totuşi ea se strânge laolaltă şi vorbeşte despre Dumnezeu şi tot timpul neagă sistematic puterea. Ei vor nega Cuvântul chiar în Numele Domnului. Şi nu există niciodată vreo speranţă pentru ei. Vă daţi voi seama că nici o religie organizată nu a avut vreodată o trezire? Niciodată! Odată ce s-au organizat ei au murit. Ei nu pot niciodată veni înapoi. Nu domnule. Eu pot să vă arăt asta în model.

În Exodul 13:13,

"Şi fiecare întâi născut al unei măgăriţe tu să-l răscumperi cu un miel; iar dacă nu-l vei răscumpăra, atunci tu să-i frângi gâtul; şi pe toţi întâi născuţi de parte bărbătească printre copiii tăi tu să-i răscumperi."

Vedeţi, măgarul poate să fie răscumpărat. Fiecare păcătos mizerabil poate fi răscumpărat prin jertfa de sânge a lui Isus Cristos, sau în a respinge pe Cristos va fi respins el însuşi. Dar tu nu-l răscumperi pe catâr. Nu există răscumpărare pentru el. Nu există sânge pentru el. Acolo nu poate fi deoarece catârul ia refugiu în biserică în timp ce măgarul ia refugiu în sânge. Catârul nu are "nici o sămânţă" în el care să poată fi însufleţită, dar măgarul are sămânţă.

Păi, doar cu câteva săptămâni în urmă am citit un editorial. Da, acesta era un editorial de către un om de afaceri nemântuit; nu de către un Creştin. El a zis că el era uimit privitor la biserici. El nu le putea înţelege. Ele aveau seminarii umplute cu profesori care predau Cuvântul lui Dumnezeu pentru ca să-l distrugă. Acum atunci acest om nu putea să priceapă asta. El era îngrozit de aceasta. El a zis că el putea înţelege ca ateul sau comunistul, sau gânditorul liber sau altcineva să facă asta. Dar când biserica însăşi a distrus Cuvântul lui Dumnezeu aceasta era echivalent cu uciderea premeditată. ACOLO ESTE RELIGIA VOASTRĂ HIBRIDĂ. TREZEŞTE-TE AMERICA ÎNAINTE CA SĂ FIE PREA TÂRZIU.

Când biserica se îndepărtează de la Cuvânt ea va crede orice. Ea este ca Eva. Când Cain s-a născut ea a zis, "Eu am căpătat un om de la Domnul." Acum vă daţi voi seama că ea într-adevăr a crezut asta? Ea se gândea că ea a avut un om de la Domnul. Voi vedeţi, odată ce ea a fost amăgită prin a lua cuvântul lui Satan în loc de Cuvântul lui Dumnezeu atunci ea s-a gândit că orice a zis ea era corect. Dacă ea a zis că ea avea un om de la Dumnezeu, atunci ea avea un om de la Dumnezeu. Dar Dumnezeu a aşezat legi în universul Lui. O sămânţă bună poate să producă numai roade bune iar sămânţa rea poate să producă numai roade rele. Acum fiecare sămânţă, deşi diferită, va folosi

acelaşi pământ, hrană, umezeală şi strălucirea soarelui, însă ea va produce după soiul ei propriu. Observaţi istoria liniei lui Cain. Observaţi istoria liniei lui Set. Numai o deosebire între ele _ sămânţa originală. Nimic altceva.

Dacă vă uitaţi la această declaraţie a Evei foarte de aproape voi veţi observa că ea avea mai multă înţelegere decât îşi dau seama mulţi. Ea nu l-a atribuit pe fiul la Satan căci aceea l-ar fi făcut egal cu Dumnezeu. Numai Dumnezeu putea crea oul în pântecele lui Maria. Satan nu putea face asta. Eva ştia asta. Satan poate numai să pervertească. Astfel el a amăgit-o cu sămânţa rea. Aceasta era sămânţa şarpelui care l-a produs pe Cain. Aceasta era sămânţa lui Adam care i-a produs pe Abel şi Set. Acele seminţe au mers exact prin acelaşi proces, dar copiii erau diferiţi căci ei erau din seminţe diferite.

Ea a crezut căci Cain era de la Dumnezeu. Ea a acceptat minciuna diavolului ca adevăr a lui Dumnezeu. Aceasta este exact ceea ce noi avem acum. Bisericile se aşează pe ele ca izvoare ale adevărului dar adevărul nu este în ele; totuşi copiii lor născuţi jură prin ele şi chiar vor omorâ ca să susţină greşeala lor.

Dacă voi credeţi că aceasta este o exagerare, citiţi tot din 2 Timotei capitolul 3 şi primele cinci versete din capitolul al patrulea.

Timotei 4:1-5

"1 Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu şi înaintea lui Cristos Isus, care va judeca viii şi morţii, şi pentru arătarea şi Împărăţia Sa:

predică Cuvântul, insistă asupra lui la timp şi ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândeţea şi învăţătura.

Căci va veni timpul când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute şi îşi vor pune învăţători după poftele lor.

Îşi vor întoarce urechea de la adevăr şi se vor îndrepta spre basme.

Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferinţele, fă lucrul unui evanghelist şi împlineşte-ţi bine slujba."

Când biserica şi-a permis să se mute departe de la original, ca Adam şi Eva, moartea s-a aşezat înăuntru.

Nu există tărie în ea. Ea a devenit o monstruozitate. În minutul în care biserica s-a mutat înspre formă şi ceremonie şi înspre preoţie prin a organiza lucrătorii care au decis conducere aparte de Duhul Sfânt şi Cuvântul Său, chiar în acel moment a intrat moartea şi ea a început să se îmbolnăvească şi aşa cum ea s-a îmbolnăvit ea s-a schimbat într-un grup de oameni fără putere a cărui singură armă era argumentul. Ea nu putea produce nimic în Duhul, căci speranţele ei erau zidite pe program şi nu pe credinţă în Cuvântul Său. Ei au semănat program astfel ei au recoltat program. Ei au semănat perversiune astfel ei au recoltat copii perverşi.

Tu te atingi de Dumnezeu şi tu recoltezi exact ceea ce ai injectat. Omul s-ar cuveni să înveţe asta din natură. El s-a atins de natură. El şi-a injectat propriile lui idei în natură şi a rearanjat moleculele, etc. şi acum el recoltează furtună. Doar uitaţi-vă cum au încrucişat ei puii. Acesta este aşa de înalt încrucişat încât acesta este o maşină de ouat care se ouă pe sine complect. Acesta nu este bun pentru hrană şi este moale şi sărac de mâncat. Ei injectează substanţe în carnea pe care noi o mâncăm şi din cauza aceea trupul uman se schimbă astfel încât femeile devin mai înguste în şolduri şi mai largi în umeri şi bărbaţii devin întocmai opus. Acum dacă voi vă atingeţi de natură şi obţineţi o monstruozitate şi o revanşă, ce se va întâmpla dacă voi schimbaţi adevărul într-o minciună? Răspunsul este, voi veţi naşte un anticrist, un sistem de religie fără dumnezeu care este aşa de pervertit că acesta nu va arăta şi nu va produce ca cel original. Singurul răspuns pe care îl are Dumnezeu pentru o situaţie ca aceasta este lacul de foc.

Acea sărmană Epocă Smirna murea. Când ea a murit, ea niciodată nu a venit înapoi. Nici o epocă nu vine vreodată înapoi. Nici o trezire nu vine vreodată înapoi. Aceasta nu poate avea viaţa din Dumnezeu în ea prin generaţie naturală. Este nevoie de o regenerare de sus. Această ultimă epocă a început cu focurile unei treziri Penticostale şi ei au organizat-o drept înapoi. În loc să ia Cuvântul ei au luat propriile lor idei şi au făcut întocmai ce a făcut fiecare epocă _ au luat manualul în locul Cuvântului. Tu să păşeşti doar în afara acelui manual şi vezi ce se întâmplă. Tu eşti afară, frate. Şi ei te vor persecuta şi vor pune vina pe Dumnezeu. Şi cum îşi iubesc ei organizaţia lor. Nu-i de mirare. Ei sunt Penticostali de a doua generaţie şi de moment ce Dumnezeu nu are

nepoţi ei sunt doar copii ai părinţilor lor, cunoscuţi prin crezurile şi forma de închinare. Ei pot vorbi despre ceea ce obişnuia să fie, dar ei nu pot să producă aceasta. Odată ei aveau fulgerul dar cam tot ceea ce a rămas este tunetul.

Dar lăsaţi-i să vă vorbească despre gloriile mişcării lor. Ei vor zice, "Da domnule, eu vreau ca tu să ştii că aceasta este o mişcare pe care nici un om nu a început-o. Aceasta a venit spontan. Duhul a căzut peste toată lumea. Da domnule, noi avem ceea ce ei aveau la Cincizecime. Aceasta nu era de la oameni ci de la Dumnezeu." ATUNCI DE CE NU AU ŢINUT EI ACEASTA ÎN FELUL ACELA? DACĂ DUMNEZEU A ÎNCEPUT-O CUM VINE CĂ DUMNEZEU NU A PUTUT SĂ O ŢINĂ ŞI SĂ O SFÂRŞEASCĂ? Dacă Dumnezeu nu a scris un caiet de crezuri şi formule şi dogme să o înceapă, atunci ce drept au avut ei să facă asta?

Dumnezeu a turnat Duhul Său peste Baptişti, Metodişti, Nazarineni, Adventişti, Prezbiterieni, Fraţi, Biserica lui Dumnezeu (câteva aşa numite) etc. Toţi aceşti fraţi au fost crescuţi pe diferite doctrine, hotărâri, manuale bisericeşti etc. Dumnezeu a măturat tot aceasta la o parte; El a nimicit teoriile lor de distribuire şi a restaurat darurile Duhului, dovedind că El este acelaşi ieri şi azi şi în veci. Dar au învăţat acei Penticostali lecţia lor despre organizaţie? Nu domnule. Ei s-au organizat drept înapoi şi şi-au scris propriile lor cărţi de text, hotărâri şi manual bisericesc, carte de părtăşie etc cu o idee în minte, care este să dovedească că ei au acum tot adevărul, cunosc toate răspunsurile şi de aceea sunt, elita lui Dumnezeu care cunosc calea şi o pot arăta altora ca călăuzitori numiţi de Dumnezeu. Dar ei nu au aceasta. Ei s-au hibridat pe ei înşişi întocmai ca şi grupurile din care ei au ieşit. Dacă ei vor să fie în mireasă ei o să trebuiască să iese afară exact aşa cum au făcut strămoşii lor.

Ei sunt ca toţi ceilalţi. Trezirea s-a terminat. Ei încearcă să trăiască cu numele şi sunt morţi. Ei au luat organizaţia, câteodată vorbind despre Duhul lui Dumnezeu. Ei vorbesc despre dovada Duhului Sfânt. Dar ei uită că diavolul poate vorbi în limbi, deasemeni. Confuzia deplină din Babel este în mijlocul lor şi ei numesc aceasta Duhul lui Dumnezeu. Încă odată noi vedem omul spunând lui Dumnezeu, în loc ca Dumnezeu să spună omului.

Acum voi aţi putea să doriţi să mă certaţi chiar aici pentru ceea ce am spus. În ordine. Ei se numesc pe ei înşişi Penticostali şi Evanghelia Deplină. Lăsaţi-i să dovedească aceasta. La Cincizecime focul a venit într-un nor şi s-a separat peste fiecare dintre ei ca o limbă şi a căzut peste fiecare. Unde este focul? Ei au vorbit în limbi la Cincizecime şi oamenii care au ascultat au înţeles. Unde este aceea? Întreaga mulţime de credincioşi au acţionat ca o familie. Penticostalii sunt tot atât de rău împărţiţi ca orice grup în istorie. Nici un om nu a îndrăznit să adere la prima biserică ci numai Dumnezeu a adăugat. Ei au aşa de multe capre printre ei ca oricare. Ei pretind de a fi Evanghelia deplină dar ei nu poate să o dovedească. Bisericile lor sunt aşa de goale de putere ca oricare din ele. Dacă ele sunt Evanghelia deplină atunci noi mai bine să admitem că Biblia a făcut o greşeală când ea descrie pe oamenii Evangheliei depline la Cincizecime. Ei cântă, "Există o mare schimbare în mine." Ei au dreptate. Dar schimbarea nu a fost spre mai bine.

Este timpul ca să vă întoarceţi la Dumnezeu. Ei au un nume că ei trăiesc dar sunt morţi. Limbile nu sunt dovada trezirii. Aceasta este evidenţa morţii. Limbile au proclamat dovada că religia ceremonială a Iudeilor s-a terminat, că o nouă eră a început. Limbile astăzi răsună în jos cortina la epocile bisericii Neamurilor iar Evanghelia merge înapoi la Iudei. Oamenii vorbesc despre limbi că vestesc înăuntru o mare mişcare Spirituală. Ei au pierdut vaporul. Adevărul este că aceasta scrie sfârşitul la toate ideile omului, programe şi împărăţii, iar împărăţia lui Dumnezeu este introdusă înăuntru. Treziţi-vă oameni ai lui Dumnezeu. Treziţi-vă.

Dacă voi nu credeţi că asta-i adevărat, ascultaţi doar la aceasta. Peste tot în lume şi în Penticostali şi în grupuri fundamentale ei organizează oamenii de afaceri. Ei au invadat amvonul fără o chemare de la Dumnezeu. Ei s-au modelat pe ei înşişi pescarii de oameni şi fondatorii unei mişcări a lui Dumnezeu şi ei zic că slujba darurilor din Efeseni 4:10-13 pe care Dumnezeu a dat-o bisericii a eşuat, astfel ei o preiau. Aici suntem noi chiar în mijlocul împlinirii profeţiei, numită contrazicerile lui Core şi ei nici măcar nu ştiu că ei au împlinit aceasta. Ei se duc orbeşte înainte propovăduind experienţa ca adevăr. Fie ca Dumnezeu să se îndure de ei. Fie ca ochii lor să se deschidă înainte ca să fie prea târziu. Oh, ascultaţi de mine. Când au calificat prestigiul de bani, conducerea socială, abilitatea în afaceri, sau simpla îndrăzneală mintală vreodată pe un om pentru conducere

spirituală, sau să dea vreo greutate Cuvântului lui Dumnezeu? Şi când în vreun fel materialismul sau valorile umane încep să se arate ca mediul prin care Dumnezeu lucrează în locul Duhului Sfânt SINGUR, atunci noi ne luptăm împotriva lui Dumnezeu, nu pentru El.

Acum eu vreau aceasta în evidenţă chiar aici. Eu nu vorbesc împotriva bătrânilor în biserică. Nu domnule. Şi acel bătrân poate fi aşa de sărac ca orice om care era vreodată sărac, sau să fie cel mai bogat om din lume atât timp cât el este un bătrân în inimă şi faptă. Eu nu aş ezita să ordinez vreun om care are adevăratele calificări Spirituale ca un bătrân sau diacon indiferent de finanţele lui sau poziţia socială. Dar când voi vedeţi o structură socială sau financiară că vine în biserică care dezbină pe oameni în vreun fel_aceea nu este de la Dumnezeu. Acesta este un alt semn al timpului în această Epocă Laodiciană, bogată fizic dar împovărată Spiritual în care trăim noi acum.

"Eu ştiu sărăcia ta." Aţi observat voi că sărăcia lor este legată cu sinagoga Satanei în acelaşi verset? Da, aceasta este organizaţia puternică bogată care are bogăţia şi întotdeauna împinge afară pe oamenii micuţi care slujesc pe Dumnezeu. Când Duhul lui Dumnezeu se mişcă în inimile oamenilor, cine sunt cei care părăsesc clădirile şi proprietatea? Turma mică întotdeauna pierde faţă de organizaţia mare. Şi unde se duc oamenii atunci? Ei se închină în case, în clădiri vechi de magazie şi pivniţe, întocmai cum au făcut ei când au mers la catacombe.

Aceşti oameni au fost săraci în bunurile lumii. Desigur. Dar ei erau bogaţi în Duh.

"Eu cunosc hula lor." Acum aici nu este gândul că aceşti mincinoşi hulesc pe Dumnezeu, deşi aceasta merge fără să spună. Însă ei hulesc adevărata biserică. Aceasta este întotdeauna aşa. Iudeii din Ierusalim au hulit biserica la început. Neamurile politeiste au făcut la fel. Dacă cineva urmează să fie vorbit de rău, acesta întotdeauna va fi sămânţa adevărată. În ziua lui Nero Creştinii au fost blamaţi pentru orice calamitate_chiar pentru arderea Romei. În ţările comuniste turma mică este întotdeauna prima să fie exterminată deşi de fapt este neînsemnată în mărime. Deşi Creştinii sunt oameni loiali minunaţi, care fac numai bine, ei vor fi întotdeauna persecutaţi până la sfârşit ca ei să poată fi nimiciţi fizic.

Motivul că aceasta este aşa, este deoarece ei sunt un reproş pentru ateu. Ca un deget inflamat ei stau afară înaintea păcătosului. Şi deşi neprihănitul nu intenţionează nici o vătămare pentru păcătos şi vrea să facă numai bine, fără excepţie ei află că ei sunt în încurcătură cum era Ioan Botezătorul cu Irod. Căci Ioan nu a vrut să rănească nici pe Irod sau pe nevasta lui ci să-i salveze de la mânia lui Dumnezeu. Aceasta nu era numai temeinic neînţeles şi absolut împotrivit, ci Ioan a fost pus la moarte din cauza aceasta. Şi pentru tot binele pe care îl fac oamenii lui Dumnezeu, ei totuşi sunt puşi la ruşine publică şi la moarte. Desigur că acolo trebuie să fie ceva forţă sinistră în spatele unui popor care ar fi atât de lipsit de conştiinţă încât ei vor întoarce rău la cei care le-au făcut bine. Da, există o astfel de forţă. Acesta este Satan. Răspunsul este în versetul următor.

ZECE ANI DE NECAZ

Apoc. 2:10

"10 Nu te teme nicidecum de ce vei suferi. Iată că Diavolul îi va arunca în închisoare pe unii dintre voi, ca să vă încerce. Şi veţi avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte şi-ţi voi da coroana vieţii."

De fiecare dată când Domnul foloseşte acele cuvinte, "Nu te teme," există o luptă aproape care va implica mare pericol şi suferinţă şi deposedare. Acum El nu spune într-un fel, tăios scurt, "Vine necazul." Aceea l-ar speria pe unul. Dar ca o mamă care este pe cale să stingă lumina spune blând copilului ei ca el să nu se sperie, "Acum nu-ţi fie teamă, căci lumina se va stinge şi va fi întuneric. Dar ţine minte că eu sunt aici cu tine." Astfel El zice, "Nu vă temeţi de om sau ce poate el să vă facă. Eu sunt cu voi şi harul Meu vă este de ajuns. Când veţi trece prin ape, ele nu vă vor acoperi. Nici măcar în moarte nu sunteţi învinşi. Voi sunteţi mai mult decât biruitori."

Marele apostol, Pavel, ştia din experienţă realitatea despre acele cuvinte şi el a scris în Romani 8:35-39,

"35 Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau persecuţia, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?

După cum este scris: Din cauza Ta suntem daţi morţii toată ziua; suntem consideraţi ca nişte oi de tăiat.

Totuşi, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit.

Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare,

nici înălţimea, nici adâncimea, nici altceva din toată creaţia nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru."

Nu, noi să nu ne temem. Dragostea Lui aruncă afară toată teama.

Acum observaţi ce zice El, "Diavolul îi va arunca în închisoare pe unii dintre voi, ca să vă încerce." Iudeii făceau aceasta chiar atunci. Preoţii păgâni făceau asta chiar atunci. Guvernatorii care au încercat să se dea bine pe lângă public deoarece poporului îi plăcea arena, i-a azvârlit pe Creştini cu miile spre moartea lor, nimicindu-i prin lei şi gladiatori. Ce a avut diavolul de a face cu asta? De ce să-l învinuim? Ah, da, dar aceasta este ura diavolului în spatele tuturor acestora. El este în spatele la toate acestea căci el urăşte pe Dumnezeu. Pe ceea ce Dumnezeu şi-a fixat inima Lui, Satan este hotărât să încerce să nimicească. Dar priviţi. Aici este ceva iluminare. Dacă Satan este în spatele Iudeilor care îi aruncă pe Creştini în tribunal, atunci Iudeii nu sunt din religia lui Dumnezeu ci a diavolului. Strângerea lor este deasemeni din sinagoga Satanei. Şi dacă Biserica Romano Catolică a omorât gloatele de credincioşi în Epocile Întunecoase, da şi în toate epocile, atunci ei sunt de la diavolul şi aparţin de Satan, deasemeni.

Şi dacă vă gândiţi că aceasta este şocant, doar aşteptaţi până când profeţia din Apoc. 13 este împlinită. Aceasta este izbitor de adevărat că Statele Unite ale Americii sunt în acel capitol. Tocmai numărul treisprezece este un simbol al acestei naţiuni. Ea a început cu treisprezece colonii. Steagul ei are treisprezece stele şi treisprezece dungi. Şi acolo este destinul ei în capitolul al treisprezecelea. În acest chip care este menţionat în acest capitol va fi găsită toată răutatea fiarei care era înaintea lui. După cum fiara s-a ridicat la Consiliul din Niceea, astfel chipul va ieşi din Consiliul Mondial al Bisericilor cu toată puterea necredincioasă şi Satanică să aţâţe mânia diavolului asupra adevăratei viţe a lui Dumnezeu. Aceasta va fi o performanţă repetată a întregii viclenii şi cruzimi diabolice.

Acei care se luptă cu cei umili ai lui Dumnezeu şi îi batjocoresc şi distrug _ lăsaţi-i să o facă. Şi fac ce vor ei. Şi totul în Numele lui Dumnezeu şi al religiei. Dar ei mint. Ei nu sunt din Dumnezeu. Ei sunt din tatăl lor, diavolul. Ei, prin faptele lor împotriva ORICĂROR oameni, se arată pe ei înşişi ceea ce sunt. Lăsaţi-i să se organizeze şi resping turma mică. Ei doar descoperă mai departe la toţi că ei sunt de la diavolul. Ei sunt viţa falsă _ viţa care omoară. Ura lor dovedeşte cine sunt ei. Biserica anticristă Nicolaită asta sunt ei.

"îi va arunca în închisoare pe unii dintre voi," Da, ei sunt azvârliţi în tribunal şi acuzaţi fals şi judecaţi şi închişi. Şi desigur asta tot este făcut în numele religiei şi a decenţei şi a nevinovăţiei nemaipomenite. Totul făcut pentru o cauză bună. Asta mă face să gândesc despre hotărârea Curţii Supreme asupra rugăciunii şi a citirii Bibliei în şcoli. Cine este în spatele acesteia? Satan este. Aceasta este doar o altă izbucnire mânioasă împotriva lui Dumnezeu.

"Tu vei avea necaz zece zile." Aici este o profeţie. Şi cu aceasta este un mijloc de a determina întinderea vieţii Epocii Smirna. Diocleţian, cel mai crud dintre toţi împăraţii, a lansat o campanie de teroare împotriva sfinţilor lui Dumnezeu, că dacă nu era mila lui Dumnezeu i-ar fi şters pe toţi credincioşii. Aceasta era cea mai sângeroasă din istorie şi a durat zece ani (cele zece zile din Apoc. 2:10b) de la 302 la 312.

"Tu fii credincios până spre moarte." El nu spune fii credincios până la moarte, ci până spre moarte. Voi s-ar putea să vă sigilaţi mărturia cu sângele vostru. Mii, da milioane, au murit de-a lungul tuturor epocilor. Ei au murit în credinţă. Ca Antipa, martorul credincios, ei nu şi-au preţuit vieţile lor până spre moarte. Adesea ne gândim că ar fi aproape imposibil să fii un martir. Dar îndrăzniţi să vă reamintiţi căci credinţa pe care noi o folosim zilnic să triumfăm în Cristos Isus este aceeaşi credinţă care i-a susţinut pe Policarp şi toţi martirii. Credinţa supremă va da har suprem pentru ceasul suprem. Binecuvântat să fie Dumnezeu în veci!

"Iar Eu îţi voi da o cunună a vieţii." De moment ce nici măcar un pahar cu apă rece dat în Numele Domnului nu va fi fără răsplată, cât de mare va fi răsplata aceluia care îşi dă viaţa ca martir pentru Numele Domnului Isus. Poate noi putem avea o idee mică dacă noi comparăm această cunună cu cununa câştigată într-o întrecere. În

Cor. 9:24, Pavel zice,

"24 Nu ştiţi că cei care aleargă pe stadion, toţi aleargă, dar numai unul primeşte premiul? Alergaţi, dar, în aşa fel ca să primiţi premiul!"

O cunună dată câştigătorului întrecerii Olimpice era o ghirlandă din ramuri de măslin. Dar cununa despre care se vorbeşte aici în Apocalipsa, dată unui martir, este cununa royală. Isus o numeşte cununa vieţii. Acea cunună este pentru acei care s-au străduit; cealaltă este pentru acei care au dat. Amândouă cununi sunt nestricăcioase. Ele nu vor pieri. Câştigătorii întrecerii vieţii lumeşti îşi vor pierde în curând bucuria aplaudelor lumii. Gloria lor va eşua. Dar acei care îşi dau vieţile lor pentru Dumnezeu, sau prin străduinţă zilnică sau vărsând sângele lor ca sacrificiu de încununare al vieţii lor li se va da cununa vieţii.

Prea puţin timp este folosit în a trudi pentru răsplătirile eterne ale lui Dumnezeu. Răsplata lui Dumnezeu este prea uşor preţuită. Dacă noi credem în realitatea învierii trupului şi o împărăţie eternă de substanţă, atunci se cuvine ca noi să aşezăm sus în ceruri acele bune comori care sunt la dispoziţia sfinţilor credincioşi.

RĂSPLATA PENTRU BIRUINŢĂ

Apoc. 2:11,

"Cel care are o ureche să audă ce zice Duhul către biserici. Cel care biruieşte nu va fi vătămat de a doua moarte."

Acum, încă odată Duhul vorbeşte către toate epocile. Acest mesaj este ca să ne mângâie pe noi astăzi întocmai cum i-a mângâiat pe fraţii noştri din toate celelalte epoci. Şi El ne spune că a doua moarte nu ne va vătăma.

Noi toţi ştim că a doua moarte este lacul de foc.

Apoc. 20:14,

"Şi moartea şi iadul au fost aruncate în lacul de foc. Aceasta este a doua moarte."

Desigur că asta înseamnă că toţi acei care erau acolo, au fost aruncaţi în lacul de foc. Acum atunci, eu vreau să scot ceva în evidenţă aici pentru voi. Aceasta fără îndoială îi va face pe oameni să comenteze asupra învăţăturii mele ciudate.

Dar eu stau aici în autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu şi neg că necredinciosul merge într-un iad etern şi arde acolo etern. În primul rând, iadul, sau lacul de foc, sau oricum vreţi voi să numiţi aceasta nu este etern. Cum poate acesta să fie dacă acesta are un început? În Mat. 25:41, se zice că "focul veşnic a fost pregătit pentru diavolul şi îngerii săi." Acum dacă acesta a fost pregătit, atunci el nu a fost fără un început. Dacă acesta are un început atunci el nu poate fi etern. Desigur voi vă puteţi poticni asupra ideii despre cuvântul 'veci.' Dar acel cuvânt înseamnă "de la veacuri la veacuri" şi are diferite înţelesuri prinse de aceasta. În 1 Sam. 3:13-14, Dumnezeu i-a spus lui Samuel că El va judeca casa lui Eli în veci şi că ei nu vor mai oferi jertfe "în veci" ca preoţii Lui. Şi în 2 Reg. 2:27, Solomon înlătură pe ultimii descendenţi ai lui Eli de la preoţie. Aceea era patru generaţii sau cam aşa mai târziu. Acum voi puteţi vedea că "în veci" nu se compară cu ceea ce este "etern", sau cu aceea care nu are început sau sfârşit. Aici în acest caz cuvântul veşnic înseamnă "la punctul de dispariţie." Aceasta este ceea ce s-a întâmplat. Ei au dispărut.

Uitaţi-vă la cuvântul, "nimicire" acolo în II Tes. 1:9,

"Cine va fi pedepsit cu nimicire veşnică."

În Greacă, "nimicire" în mod pozitiv înseamnă anihilare. Şi cuvântul, "nimicire", NU înseamnă nimicind. Acum "nimicind" înseamnă ceva care merge înainte şi înainte în descompunere. Astfel ce poate însemna anihilarea veşnică? Aceasta nu înseamnă a o ţine înainte anihilând, sau aceea ar face cuvântul "nimicind," în loc de "nimicire." Aceasta înseamnă a distruge până la punctul de sfârşit. O sfârşeşte.

Voi v-aţi putea întreba acum, când puteţi voi folosi acel cuvânt, "etern," şi să nu-l folosiţi în felul în care noi am fost învăţaţi. Asta este uşor. Când acesta se aplică la Dumnezeu aceasta înseamnă a fi fără început sau sfârşit şi durând întotdeauna şi neîncetând niciodată. Şi când voi vorbiţi despre viaţa eternă voi aveţi aceea în minte care este viaţa lui Dumnezeu. "Aceasta este mărturia, că Dumnezeu ne-a dat viaţă eternă şi acea viaţă este în Fiul. Cel ce are pe Fiul are viaţă." Acum atunci, numai fiii lui Dumnezeu au viaţă eternă, felul care niciodată nu are un început, ci întotdeauna era. Asta este corect. Voi aveţi ceva în voi chiar acum care este etern _ fără început sau sfârşit. Acesta este Duhul lui Dumnezeu. Acesta este o parte din Dumnezeu Însuşi.

Aceasta este viaţa lui Dumnezeu.

Acum dacă un păcătos urmează să se ducă în iad şi apoi să sufere la fel după cum tu mergi în ceruri şi te bucuri de ceruri, atunci el are acelaşi fel de viaţă pe care tu îl ai deja.

Păi, atunci ar putea exista acei care zic că viaţa eternă semnifică bunăstarea copiilor lui Dumnezeu. Aceasta este bunăstarea lor şi bucuria care este în joc. Pe de altă parte păcătosul se duce la pedeapsa lui, astfel că noi putem reduce a doua moarte la o chestiune de pedeapsă şi loc. Viaţa eternă înseamnă cerul şi pedeapsa eternă înseamnă iadul. Voi aţi fi surprinşi de oamenii care au fost exaltaţi ca teologi care au crezut asta. Dar voi ştiţi ce face asta? Aceasta face viaţa eternă o chestiune de geografie în loc de o Persoană. Viaţa eternă este Dumnezeu, _ Domnul Isus Cristos. Cum a putut cineva să creadă un astfel de lucru, că viaţa eternă este o chestiune de loc, este mai mult decât ştiu eu. Aceasta mă face să mă clatin ca să mă gândesc la aceasta.

Nu domnule. Există numai un singur fel de viaţă eternă. Dumnezeu o are. Dacă noi avem pe Dumnezeu, noi avem viaţă eternă în şi prin El.

Astfel voi vedeţi, acel cuvânt etern, sau veşnic, poate fi aplicat pe căi felurite, dar când acesta se aplică la Dumnezeu, El fiind ceea ce este El, acesta are un înţeles. Aceasta este durata lui Dumnezeu. Voi nu puteţi să aplicaţi aceasta în felul acesta la vreun alt lucru. Dumnezeu singur este etern şi deoarece El trăieşte, noi trăim cu El.

Acum să nu zică cineva că eu nu cred în lacul de foc şi în pedeapsă. Eu cred. Eu nu ştiu cât de mult va dura aceasta, dar acesta va fi eventual scos. În Apoc. 21:8, se zice că acei păcătoşi menţionaţi îşi vor avea partea lor în lacul de foc. Dar adevărata interpretare a cuvântului nu este 'partea' ci acesta este 'timpul'. Vedeţi, acolo aveţi voi aceasta.

Astfel cel rău va fi aruncat în iad (Infern sau mormânt) şi iadul în lacul de foc. Despărţiţi de Dumnezeu. Ce lucru îngrozitor va fi acela.

Dar cu cel neprihănit aceasta nu va fi aşa. Lor nu trebuie să le fie frică. Ei au fost răscumpăraţi de către Dumnezeu. Ei sunt în sânul Lui. Ei sunt biruitorii. Şi cine este cel care biruieşte? Cel care crede că Isus este Cristosul.

De ce va scăpa acest biruitor, acest credincios şi va merge în tărâmurile vieţii eterne şi fericire? Deoarece Isus a plătit un preţ să ne răscumpere din păcat. El a umplut intervalul de separare şi noi care eram departe suntem făcuţi acum apropiaţi prin sânge.

Şi ei nu vor veni niciodată în condamnare. Ei nu vor fi niciodată în acel lac de foc. Ei nu pot fi niciodată pierduţi căci El nu va pierde pe nici unul din ei. Nici unul dintre răscumpăraţi nu va fi altundeva decât unde este Isus.

Ştiţi voi de ce este asta? Eu o voi ilustra pentru voi. Eu am un băieţaş, Joseph. El este o parte din mine, indiferent ce se întâmplă. Dacă eu eram un om bogat, cel mai rău lucru pe care eu l-aş putea face ar fi să-l desmoştenesc, dar nu există nimic care eu aş putea să fac vreodată ca să-l neg. Eu nu pot deoarece el este o parte din mine. Aici, să luăm o analiză de sânge. Să potrivim sângele lui cu al meu. Acesta va dovedi că Joseph este fiul meu. El este al meu.

Aceasta este analiza de sânge care arată dacă voi aparţineţi de Dumnezeu sau nu.

Eu nu pot uita să nu mă gândesc la timpul când eu obişnuiam să călăresc cu cireada de pur sânge Herefords afară în Colorado. Noi de obicei trebuia să aducem înăuntru acele vite pentru inspecţie de la guvern dacă noi vroiam să le hrănim pe păşunea guvernului. Dar ei nu vroiau să permită nici măcar un singur animal care nu avea eticheta de sânge pe ureche. Eticheta semnifica că acesta era pur sânge. Pădurarii care le-au controlat nici o dată nu s-au uitat la semn [făcut cu fierul roşu_Trans.]. Ei doar s-au uitat la etichetă să vadă că sângele era sângele corect. Aleluia. Dacă acesta este sângele corect, acesta trebuie să fie corect.

Voi ştiţi că Dumnezeu s-a uitat în jos şi a declarat, "Sufletul care păcătuieşte, acela va muri. El este separat de Mine. El nu se poate apropia de Mine." Noi ştim că toţi au păcătuit şi au căzut departe de slava lui Dumnezeu. Asta înseamnă că toţi au murit, toţi au fost despărţiţi şi într-o zi va veni o vreme când chiar şi acea părticică de viaţă va fi aspirată afară şi aceasta totul se va sfârşi. Dar Dumnezeu în dragoste, a luat un animal şi i-a luat viaţa acestuia în locul vieţii păcătosului.

În Vechiul Testament păcătosul a adus un miel. El şi-a pus mâna pe miel în timp ce preotul i-a tăiat gâtul mielului. El a simţit sângerarea şi a auzit behăitul. El a simţit

trupul înţepenit în moarte. El a văzut fumul sângelui stropit înălţându-se la Dumnezeu. El ştia că mielul i-a luat locul lui. El ştia că viaţa mielului era confiscată pentru a lui. Dar viaţa acelui miel era viaţa animală şi aceasta nu putea veni înapoi asupra păcătosului ca să îl facă curat. Astfel el a plecat cu aceeaşi dorinţă de păcat. El mergea afară cu păcat în mintea lui şi vine înapoi şi oferă o jertfă pentru acelaşi lucru cu un an mai târziu.

Dar în Noul Testament aceasta nu este aşa. Mielul nostru muribund este Fiul lui Dumnezeu Care şi-a dat sângele Lui o răscumpărare pentru mulţi. Prin credinţă noi păşim sus şi ne punem mâinile peste acel Miel _ noi îl vedem pe El cu rănile însângerate, spatele sfâşiat, spinii cruzi rupându-i sprânceana Lui noi simţim durerea Lui şi Îl auzim plângând, "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit Tu?" Şi ce s-a întâmplat? Viaţa care a părăsit acea celulă de sânge ruptă a venit înapoi peste cel pocăit. Viaţa care era în El a venit înapoi asupra noastră. Noi mergem înapoi fără dorinţă de păcat şi acum noi avem o ură pentru lucrările şi poftele cărnii.

Priviţi la noi. Ce este viaţa noastră? Doar o celulă micuţă care a venit de la tatăl nostru. Femeia nu are hemoglobina. Ea produce oul; ea este incubatorul. Dar sângele vine de la bărbat. Aceasta este de ce femeia ia numele bărbatului. Copiii iau numele lui. Mama este incubatorul pentru copiii pe care ea îi naşte lui.

Aceasta este ceea ce s-a întâmplat pentru răscumpărarea noastră. Duhul Sfânt a venit peste Maria şi ea a născut un Fiu şi L-a numit, Isus. Marele Creator a venit jos şi a devenit o jertfă pentru păcatul nostru. Sângele Lui era sângele lui Dumnezeu. Aceasta este exact ceea ce era. Acel sânge al lui Dumnezeu a fost vărsat şi Duhul L-a părăsit aşa cum El a murit în agonie. Atunci ACEEAŞI VIAŢĂ (DUH) a venit înapoi să locuiască înlăuntrul păcătosului pocăit şi l-a pus în libertate. Acel păcătos nu a venit înapoi an după an, jertfă după jertfă, căci nu era nevoie. Prin UN sacrificiu, odată pentru totdeauna el a fost pus în libertate de sub stăpânirea păcatului şi a primit viaţa lui Cristos prin care el domneşte în victorie asupra păcatului, a lumii, a cărnii şi a diavolului.

Dumnezeu a făcut aceasta. El a făcut totul. El a strigat către lumea blestemată în păcat, "Eu vă voi da un semn. O fecioară va fi însărcinată. O fecioară va zămisli şi va naşte un Fiu. Acela va fi semnul vostru. Acesta va fi un semn veşnic. Ceea ce ea va naşte va fi Emanuel, Dumnezeu cu noi."

Dumnezeu a venit jos într-o celulă de sânge, nu printr-un om, ci prin Duhul Sfânt şi în acel pântece de fecioară un tabernacol pentru scopul morţii era zidit. Sămânţa femeii a venit pentru ca El să fie zdrobit să ne aducă mântuirea noastră. Când Duhul Sfânt a venit peste Maria, El a creat în pântecele ei celula care s-a înmulţit şi a devenit trupul Domnului nostru. Acea celulă era creată. Aceasta era Începutul Creaţiunii lui Dumnezeu. Asta este Cine este Isus. Şi acel Cel Sfânt a fost umplut cu sânge Sfânt, chiar sângele lui Dumnezeu. Acel tabernacol a venit la naştere. El a crescut să fie un om. El a mers la Iordan şi acolo acea Jertfă a fost spălată de Ioan în râul numit Iordan. Când acea Jertfă Acceptabilă s-a ridicat afară din apă, Dumnezeu a venit şi a locuit în El, umplându-L cu Duhul fără măsură. Şi când El a murit şi şi-a vărsat sângele Lui, viaţa desăvârşită a lui Dumnezeu a fost eliberată să vină înapoi asupra păcătosului care ar accepta pe Cristos ca Mântuitor al lui.

Oh, cât de izbitor este aceasta. Iehova, născut plângând peste o grămadă de gunoi. Iehova născut într-o iesle de paie. Acolo este semnul vostru veşnic pentru cel mândru şi îngâmfat, pseudo-intelectuali care şi-au dezvoltat propria lor teologie şi au negat adevărul lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu, un copil plângând într-un grajd împuţit. Atunci noi ne gândim că avem un drept să fim mândri, ţinându-ne în sus nasurile, criticând şi acţionând de parcă noi am fi cineva. Aici este semnul vostru real. Aici este cel corect. Iehova, jucându-se ca un băiat. Iehova lucrând în atelierul unui tâmplar. Iehova spălând picioarele pescarilor.

"Eu vă voi da un semn," a zis Dumnezeu. "Nu semnul unei preoţii cu guler alb. Nu semnul avuţiei şi puterii. Nu există nimic în acest semn care voi să vreţi, sau să gândiţi că-i potrivit. Ci acesta este un semn veşnic. Acesta este cel mai măreţ semn dintre toate." Iehova stând în curtea judecăţii zdrobit şi sângerând cu spini în sprânceana Lui şi scuipat pe faţa Lui, batjocorit şi aşezat în nimicnicie. Iehova, dispreţuit şi respins, atârnând gol pe cruce, în timp ce făţarnicii îl ocărau şi Îl întărâtau să coboare jos de pe cruce. Iehova murind. Iehova se ruga şi nimic nu se întâmpla. Atunci Iehova a murit. Acela este semnul pentru toţi oamenii acum. Nu există un altul ca acesta. Acesta este cel măreţ.

Apoi a venit întuneric asupra pământului. Ei L-au pus într-un mormânt. Acolo a zăcut El acele trei zile şi nopţi până când un cutremur a spart bezna nopţii şi El a venit înainte. Iehova a venit înainte. Iehova s-a înălţat sus. Apoi Iehova s-a reîntors să locuiască în biserica Lui. Iehova a venit înapoi cu un vânt năvălitor puternic şi flăcări de foc. Iehova a venit înapoi să umble în mijlocul bisericii Lui şi să împuternicească pe poporul Lui. Încă odată Iehova a venit şi de data aceasta ca să stea în oamenii Lui. Şi din nou Iehova vindecă pe bolnavi, înviază morţii şi se manifestă pe Sine prin Duhul. Iehova a venit înapoi, vorbind în limbi şi dând răspunsul înapoi în tălmăcire.

Iehova a venit înapoi şi El a ridicat pe prostituată ca să nu mai păcătuiască. El a venit jos la beţivan cu ouă de muşte pe faţa lui aşa cum zăcea inconştient în şanţ. Da, Iehova a venit să se manifeste în trup şi să se manifeste prin trup. Iehova a venit _ Dumnezeu în noi, nădejdea slavei.

Da, Isus a venit şi şi-a vărsat sângele Lui şi a eliberat pe robi. El a venit şi a răscumpărat oile Lui pierdute. El le-a dat viaţă eternă şi ei nu vor pieri niciodată. El nu va pierde pe nici unul din ei, ci îi va învia în ziua din urmă.

Aleluia, a doua moarte nu-i poate vătăma. Ea nu are putere asupra lor. Căci ei sunt ai Mielului şi ei Îl urmează oriunde merge El.

DUHUL SFÂNT ÎN FIECARE EPOCĂ

Apoc. 2:11,

"Cel ce are o ureche, să audă ce zice Duhul către biserici."

Nu există nici o epocă a bisericii unde să nu fie menţionat acest verset. Fiecare epocă în parte are aceeaşi avertizare către oamenii din fiecare epocă. "Cel ce are o ureche, să audă ce zice Duhul." Dar aceasta este absolut imposibil ca toţi oamenii să audă ce zice Duhul către diferitele epoci.

I Cor. 2:6-16,

"6 Totuşi, ceea ce predicăm noi printre cei desăvârşiţi este o înţelepciune, dar nu a veacului acestuia, nici a înţelepţilor veacului acestuia, care vor fi nimiciţi.

Noi predicăm înţelepciunea lui Dumnezeu cea tainică şi ţinută ascunsă, pe care a destinat-o Dumnezeu spre gloria noastră, mai înainte de eternitate,

şi pe care n-a cunoscut-o nici unul din înţelepţii veacului acestuia; căci dacă ar fi cunoscut-o, nu L-ar fi răstignit pe Domnul gloriei.

Dar, după cum este scris: Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi mintea omului nu le-a conceput, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care-L iubesc.

Nouă, însă, Dumnezeu ni le-a revelat prin Duhul Său; căci Duhul cercetează totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.

Într-adevăr, cine dintre oameni cunoaşte lucrurile omului, în afară de duhul omului, care este în el? Tot aşa, nimeni nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu, în afară de Duhul lui Dumnezeu.

Şi noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaşte lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său.

Şi vorbim despre ele nu folosind cuvinte învăţate de la înţelepciunea omenească, ci folosind cuvinte învăţate de la Duhul Sfânt, întrebuinţând o vorbire spirituală pentru lucrurile spirituale.

Dar omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege, pentru că trebuie judecate spiritual.

Omul spiritual, dimpotrivă, poate să judece totul şi el însuşi nu poate fi judecat de nimeni.

Căci cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învăţătură? Noi însă avem gândirea lui Cristos."

Mat. 13:13-16,

"13 De aceea le vorbesc în parabole, pentru că ei, deşi văd, nu văd şi deşi aud, nu aud, nici nu înţeleg.

Şi cu privire la ei se împlineşte profeţia lui Isaia, care zice:

Veţi auzi cu urechile voastre şi nu veţi înţelege; veţi privi cu ochii voştri şi nu veţi

vedea.

Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi şi-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înţeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu şi să-i vindec.

Dar fericiţi sunt ochii voştri că văd şi de urechile voastre că aud!"

Ioan 8:42-44,

"42 Isus le-a zis: Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-aţi iubi şi pe Mine, căci Eu am ieşit şi vin de la Dumnezeu; n-am venit de la Mine Însumi, ci El M-a trimis.

Pentru ce nu înţelegeţi vorbirea Mea? Pentru că nu puteţi asculta Cuvântul Meu.

Voi aveţi de tată pe Diavolul şi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaş şi nu stă în adevăr, pentru"

Este cel mai evident din aceste Scripturi că nici un om nu poate auzi pe Dumnezeu de la sine. Acea abilitate trebuie să-i fie dată de Dumnezeu.

Mat. 16:17,

"17 Isus a luat din nou cuvântul şi i-a zis: Fericit eşti, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea şi sângele ţi-au revelat lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri."

Punând aceste versete laolaltă noi vedem că există numai un grup de oameni şi acela un grup foarte special de oameni care sunt în stare să audă ce zice Duhul în fiecare epocă. Acesta este un grup special care primeşte descoperirea pentru fiecare epocă. Acel grup este din Dumnezeu, deoarece grupul care nu poate auzi nu este din Dumnezeu. (Ioan 8:42-44.) Grupul care poate şi aude ce zice Duhul şi primeşte descoperirea de acolo este acel grup descris în I Cor. 2:6-16. Ei sunt aceia care au Duhul lui Dumnezeu. Ei sunt aceia care sunt născuţi din Dumnezeu. Ei sunt botezaţi în trupul Domnului Isus Cristos prin Duhul Lui. Ei sunt botezaţi cu Duhul Sfânt.

Ca să aducem afară mai departe ceea ce noi tocmai am zis şi ca deasemeni să folosim o Scriptură care să fie ţinută în minte aşa cum noi vorbim despre cine este acesta care este botezat cu Duhul Sfânt, să vedem ce zice Isus în Ioan 6:45,

"Este scris în profeţi şi ei TOŢI vor fi învăţaţi de Dumnezeu."

Dar întoarceţi la Isa. 54:13 de unde este luat aceasta şi se citeşte,

"Şi toţi copiii tăi vor fi învăţaţi de Domnul."

Cei TOŢI ai lui Dumnezeu sunt COPIII lui Dumnezeu. Astfel aceasta este că dovada de a fi un adevărat copil al lui Dumnezeu, (acel peste care a venit Duhul şi locuieşte în el) este din nou pus înainte ca unul care a învăţat Cuvântul prin Duhul Sfânt.

Acum voi puteţi să începeţi să vedeţi de ce limbile nu sunt dovada de a fi botezat cu Duhul Sfânt. Acesta nu spune în vreo epocă că "cel care are o limbă să zică ce zice Duhul." Aceea pune limbile, tălmăcirea de acolo şi profeţia, etc. la o parte ca o dovadă. Evidenţa este A AUZI ce zice Duhul. Duhul vorbeşte. Da, Duhul învaţă. Aceasta este exact ceea ce Isus a zis că El va face când El a venit.

Ioan 14:26,

"El vă va învăţa toate lucrurile şi vă va aduce aminte de toate lucrurile despre care Eu v-am spus."

Şi aceasta este întocmai ceea ce s-a întâmplat. Aceasta este cum au fost scrise Evangheliile. Aceşti bărbaţi şi-au reamintit în minţile lor prin Duhul Sfânt tocmai cuvintele pe care le-a vorbit Isus. De aceea sunt Evangheliile precise. Ele sunt desăvârşite. Dar Duhul nu numai că le-a adus aminte de toate lucrurile ci El i-a învăţat mai departe asupra adevărului pe care ei deja îl aveau. În felul acesta a primit Pavel descoperirile lui. El a spus privitor la aceasta,

"Dar eu vă mărturisesc, fraţilor, că Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârşie omenească.

Căci eu nici nu am primit-o de la om, nici nu am învăţat-o (prin om) ci prin descoperirea lui Isus Cristos."

Gal. 1:11-12. El a fost învăţat de către Duhul Sfânt.

Într-o zi când Isus a fost pe pământ, un anumit om important a venit să-L viziteze. Acest om a zis, "Rabinule, noi ştim că tu eşti un învăţător trimis de la Dumnezeu." Dar voi veţi observa că Isus i-a tăiat-o scurt. El s-a întors către Nicodim şi cuvintele pe care El le-a vorbit pot aşa de bine să fie parafrazate astfel, "Eu NU sunt un învăţător. Eu sunt

Mielul de Jertfă pentru păcat. Eu fac posibilă Noua Naştere prin Duhul Meu. Dar există Unul care vine Care este Învăţătorul. El este Duhul Sfânt." Când Isus a fost pe pământ El a venit ca Mielul şi ca Profetul. Dar când El a venit înapoi asupra bisericii prin Duhul Lui El a devenit Învăţătorul.

Şi către fiecare epocă noi auzim acelaşi adevăr. "Cel care are o ureche să audă ce zice Duhul către biserici." Dar numai un om umplut de Duhul poate auzi descoperirea pentru acea epocă. Nici un altul nu poate. Nu domnule. Ei nu pot deoarece aceasta este exact ceea ce Pavel a zis în 1 Cor. 2:6-16.

Acum aceasta s-ar cuveni să vă facă să vă bucuraţi. Există o foarte specială doctrină în aer care cauzează multă înţelegere greşită şi neplăceri. Căci când Penticostalii zic că voi TREBUIE să vorbiţi în limbi sau voi nu aţi fost botezaţi cu Duhul Sfânt, ei sau tăgăduiesc pe acei mari bărbaţi ca Knox, Moody, Taylor, Goforth şi alţii nu au primit Duhul Sfânt, sau zicând că ei toţi au vorbit în limbi în secret şi nu erau conştienţi de ceea ce se petrecea. Acum asta nu este adevărat. Nu domnule. Aceasta este o eroare grosolană. Limbile nu sunt dovada de a fi umplut cu Duhul. Aceasta este simplu una din cele nouă manifestări menţionate în 1 Cor. 12. Nu există nici o Scriptură care zice că tu primeşti Duhul Sfânt vorbind în limbi sau că tu primeşti Duhul Sfânt prin a vorbi în limbi. Dar aceasta zice că "După ce ei au fost toţi umpluţi cu Duhul Sfânt ei au vorbit în limbi," şi mai târziu zice că ei au profeţit.

Astăzi printre mulţi oameni aceasta este luat ca de la sine înţeles că toţi care pretind a primi Duhul Sfânt prin vorbirea în limbi vorbesc într-o limbă Spirituală veritabilă. Dar asta nu este aşa pentru că mulţi oameni vorbesc într-o limbă cunoscută dar sub influenţa unui duh rău. Acum să zicem că noi suntem într-o adunare şi oamenii toţi vorbesc în limbi. Cum puteţi voi cunoaşte care limbă este de la Duhul şi care este de la diavolul? Eu am fost printre păgâni unde vrăjitorii lor au băut sânge dintr-un craniu, au vorbit în limbi şi au tălmăcit şi au profeţit. Ei pot chiar să scrie în limbi.

Acum dacă limbile sunt dovada primirii Duhului Sfânt, atunci fiecare limbă ar trebui să fie de la Dumnezeu. Dar aceasta a fost admis de către oamenii dovezii limbilor că există limbi false şi adevărate că Dumnezeu are cea veritabilă iar Satan are pe cea falsă. Astfel întrebarea mea este, "Cine ştie ce este real? Cine a înţeles limba să ştie ce s-a vorbit? Cine are darul deosebirii să cunoască?" Acum când noi obţinem acele răspunsuri noi vom avea ceva să mergem înainte, dar până atunci, noi trebuie să ne întrebăm despre sursa limbilor. Voi puteţi vedea chiar acum că dacă voi susţineţi o dovadă a limbii şi nu ştiţi ce se spune, voi trebuie ca în final să veniţi la locul unde toate limbile trebuie să fie de la Dumnezeu. Aceea ne va conduce atunci să credem că diavolul nu poate vorbi în limbi. Asta nu este aşa; nu, nici pentru un minut. Orice misionar adevărat pe un câmp străin ştie numai prea bine că diavolii vorbesc în alte limbi, la fel cum eu ştiu aceasta din experienţă.

Teologii Penticostali admit că ei nu au nici o Scriptură care să arate că oamenii vorbesc în limbi când sunt botezaţi cu Duhul Sfânt. Ei admit că ei deduc aceasta din experienţele arătate în Cartea despre Fapte unde în trei din cinci cazuri oamenii au vorbit în limbi. Şi ei de asemenea zic fără vreo Scriptură că există două feluri de limbi. Una este limba în care tu vorbeşti în timp ce primeşti Duhul Sfânt şi aceasta este 'dovada', în timp ce mai târziu dacă tu crezi, tu poţi primi darul limbilor prin care tu poţi vorbi adesea.

Oricum, ei zic, odată ce ai vorbit în limbi ca dovadă a primirii, tu poţi ca niciodată să nu mai vorbeşti. Încă odată noi suntem dornici să ştim unde se găseşte aceasta în Cuvânt. Dacă aceasta nu este acolo, atunci Dumnezeu nu a vorbit aceasta şi vai de acela care ar adăuga la acel Cuvânt. Dar există ceva în Cuvânt tocmai despre acest subiect pe care ei îl ignoră complect. 1 Cor. 13. Acesta menţionează limbi omeneşti şi îngereşti. Acestea ar fi limbi cunoscute şi necunoscute. Penticostalii moderni zic că ei pot primi Duhul Sfânt vorbind în limbi necunoscute sau îngereşti. Ei au căruţa înaintea calului, căci în Fapte 2 oamenii au vorbit într-un dialect perfect pe care chiar necredincioşii l-au auzit şi l-au înţeles.

Acum când Dumnezeu este tăcut noi mai bine să fim tăcuţi. Dar unde El a vorbit noi mai bine să vorbim, deasemeni şi să zicem ceea ce El deja a zis. El ne-a spus dovada, sau ce se va întâmpla după ce suntem botezaţi cu Duhul Sfânt urma să ne vină Învăţătorul şi ne va învăţa tot adevărul. Dar acel Învăţător era un învăţător LĂUNTRIC, nu un învăţător în afară. Dacă Duhul nu era înlăuntru, voi nu aţi auzi adevărul şi să-l primiţi prin descoperire dacă voi l-aţi auzit în fiecare moment din ziuă. Acela era semnul locuirii lăuntrice a Duhului în zilele lui Pavel. Acei care erau umpluţi cu Duhul Sfânt au

auzit Cuvântul, l-au primit şi au trăit prin el. Acei care nu aveau Duhul l-au auzit numai ca oameni fireşti, i-au pus o interpretare greşită şi au mers în păcat.

În fiecare epocă, (şi fiecare epocă este epoca Duhului Sfânt pentru credinciosul adevărat) _ eu zic, în fiecare epocă dovada era aceeaşi. Acei care aveau Duhul, Învăţătorul, au auzit Cuvântul şi acel Duh în ei a luat Cuvântul şi l-a învăţat (l-a descoperit) pentru ei; şi ei erau din grupul care au auzit mesagerul şi mesajul lui şi l-au luat şi l-au trăit.

Eu ştiu că aceasta este o mare tentaţie să te referi în urmă la ziua Cincizecimii şi deasemeni la ziua când Duhul Sfânt a căzut în casa lui Cornelius şi apoi a aşezat acele două experienţe identice ca dovadă a Botezului cu Duhul Sfânt. Dar la fiecare ocazie limbile au fost înţelese de ascultători. Aceasta este o mare deosebire de babelul modern de confuzie al adunărilor Penticostale. Şi dacă aceasta nu era suficient să ne convingă să părăsim astfel de raţiuni, ce vom face noi când suntem confruntaţi cu faptul că oamenii care nu au vorbit niciodată în limbi au unele din celelalte opt manifestări în vieţile lor, astfel ca cuvânt de înţelepciune, deosebirea duhurilor, un cuvânt de cunoştinţă, credinţă, vindecări şi chiar minuni? Şi această observaţie este chiar mai interesantă în lumina că limbile este cel mai mic dintre cele nouă daruri; astfel când noi vedem oameni care nu o fac, nici nu au vorbit vreodată în limbi, folosesc daruri mai mari decât acei care vorbesc în limbi, noi trebuie să nu punem preţ pe astfel de învăţătură chiar mai pe deplin decât înainte.

Astfel voi puteţi vedea acum, că noi nu ne putem permite să zicem ceea ce Biblia nu a spus. Când Scriptura ne învaţă că lucrarea Duhului Sfânt şi manifestarea acelei Binecuvântate Persoane este să aducă adevărul din fiecare epocă la sămânţa adevărată din acea epocă, atunci noi ştim că Duhul trebuie să rămână în persoană sau el nu poate primi adevărul pentru acel timp. Amin. Asta este exact corect. Şi dacă aceste epoci scot la iveală ceva, ele desigur aduc şi scot la iveală acest adevăr.

Acum înainte ca noi să părăsim acest subiect eu vreau să mă fac foarte lămurit asupra a ceea ce este Botezul cu Duhul Sfânt conform cu Cuvântul. Acesta nu este conform cu mine şi acesta nu este conform cu voi. Acesta trebuie să fie conform cu "Aşa vorbeşte Domnul," sau noi suntem călăuziţi fals. Amin.

De la început voi veţi observa că în adunările mele când eu am sfârşit să predic un serviciu evanghelic, sau vreun mesaj de învăţătură, eu arunc plasa şi invit un răspuns de la popor. Eu le cer să vină înainte şi să primească Duhul Sfânt. Prietenii mei Penticostali, prin a mă auzi că zic aceasta cred că eu invit oamenii să vină înainte să fie botezaţi cu Duhul Sfânt deoarece ei sunt deja născuţi din nou. Astfel când eu invit pe acei care sunt umpluţi cu Duhul să vină şi să mă ocup cu acei care au răspuns invitaţiei să primească Duhul, aceşti scumpi saltă înainte şi se ocupă de oameni în aşa fel parcă să-i încurajeze să cedeze lui Dumnezeu şi să creadă să vorbească în limbi. Aceasta a cauzat o mulţime de confuzie şi eu vreau să vă spun exact ceea ce vreau să însemne. Eu vreau să însemne ca păcătosul să vină înainte şi să fie născut din nou, care este să fie botezat în trupul lui Cristos de către Duhul Sfânt ceea ce este exact ce a avut loc la Cincizecime când biserica a fost lansată. În alte cuvinte, să fii născut din Duhul este să fii cu adevărat botezat cu Duhul Sfânt. Acesta este unul şi acelaşi.

Acum eu îmi dau seama că aceasta urmează să fie confuz pentru un moment aici, după cum cei mai mulţi dintre oameni ştiu că eu am fost ordinat un predicator Baptist şi eu am declarat hotărât că Baptiştii au omis aceasta pentru că ziceau că voi primiţi Duhul Sfânt CÂND aţi crezut, căci aceasta nu este aşa. Voi Îl primiţi "DE CÂND aţi crezut."

Fapte 19:2-6.

"2 şi le-a zis: Aţi primit voi Duhul Sfânt când aţi crezut? Ei i-au răspuns: Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.

Dar cu ce botez aţi fost botezaţi? le-a zis. Şi ei au răspuns: Cu botezul lui Ioan.

Atunci Pavel a zis: Ioan a botezat cu botezul pocăinţei şi spunea poporului să creadă în Cel care venea după el, adică în Isus.

Când au auzit ei aceste cuvinte, au fost botezaţi în Numele Domnului Isus.

Când şi-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei şi vorbeau în alte limbi şi profeţeau."

Iată-o acolo. Pavel a întrebat, "Aţi primit voi DE CÂND, NU CÂND aţi crezut." Şi există o mare diferenţă acolo, căci aceasta este DUPĂ ce noi credem că noi căpătăm. Ef. 1:13

este o repetare exactă de cuvânt despre ceea ce s-a întâmplat în Efes conform cu Fapte 19,

"În Care noi deasemeni ne-am încrezut, DUPĂ ce aţi auzit Cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre; în Care deasemeni DUPĂ ce aţi crezut (nu când aţi crezut) aţi fost pecetluiţi cu acel Duh Sfânt al promisiunii."

Acum aici este punctul meu. Prea mulţi din moderniştii noştri şi chiar fundamentaliştii noştri (aşa numiţi) cred în mântuire la un anumit timp specific care în multe cazuri este numit "făcând o decizie," şi asta a fost numit a primi pe Cristos sau a fi născut din nou. Acum a primi pe Cristos este a primi Duhul Lui. A primi Duhul Lui este a fi născut din nou. A primi Duhul Lui este a fi botezat cu Duhul Sfânt. Amin. Aceşti oameni cred. Asta este minunat. Dar ei se opresc acolo. Voi primiţi Duhul Sfânt DUPĂ ce voi credeţi. Aceasta a fost întotdeauna în felul acesta şi întotdeauna va fi. Tocmai primul cuvânt de îndrumare către popor era prin Petru la Cincizecime şi el a zis,

"38 Pocăiţi-vă, le-a zis Petru, şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh.

Căci promisiunea aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toţi cei care sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru."

Aceste îndrumări vin ca un răspuns direct de la Petru în legătură cu ceea ce s-a întâmplat de fapt la Cincizecime. Ceea ce s-a împlinit era că Dumnezeu conform cu Ioel a turnat Duhul Sfânt promis peste toată făptura. El nu a fost turnat înainte de acel timp sau dat înainte de acel timp. Acesta era acela. Dar ACESTA urma să vină de acum înainte prin pocăinţă, fiind botezaţi în Numele Domnului Isus Cristos şi atunci Dumnezeu era legat prin datorie să-i umple pe acei care au venit. Petru, sau vreunul din apostoli nu au zis, "Voi trebuie să fiţi născuţi din nou şi apoi umpluţi cu Duhul."

Că acesta este modelul de experienţă în relaţie cu primirea Duhului Sfânt, observaţi cu atenţie chiar data următoare în care Duhul a căzut asupra unui popor.

Fapte 8:5-17,

"5 Filip s-a coborât în cetatea Samariei şi le-a predicat pe Cristos.

Mulţimile luau aminte cu un gând la cele spusese de Filip, când au auzit şi au văzut semnele pe care le făcea.

Căci din mulţi oameni stăpâniţi de demoni ieşeau duhuri necurate şi scoteau mari ţipete; mulţi slăbănogi şi şchiopi erau vindecaţi.

Şi a fost o mare bucurie în cetatea a-ceasta.

În cetate era un om numit Simon, care zicea că este un om însemnat; el făcea vrăji şi punea în uimire poporul Samariei.

Toţi, de la mic până la mare, îl ascultau cu atenţie şi ziceau: Aceasta este puterea lui Dumnezeu, cea care se numeşte mare.

Îl ascultau cu atenţie, pentru că mult timp îi uimise cu vrăjitoriile lui.

Dar când l-au crezut pe Filip, care predica Evanghelia împărăţiei lui Dumnezeu şi a Numelui lui Isus Cristos, au fost botezaţi, atât bărbaţi, cât şi femei.

Chiar şi Simon a crezut şi, după ce a fost botezat, nu se mai despărţea de Filip şi privea cu uimire minunile şi semnele mari care se făceau.

Apostolii care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, i-au trimis la ei pe Petru şi pe Ioan.

Aceştia au venit la samariteni şi s-au rugat pentru ei ca să primească Duhul Sfânt.

Căci nu Se coborâse încă peste nici unul din ei, ci fuseseră numai botezaţi în Numele Domnului Isus.

Atunci Petru şi Ioan şi-au pus mâinile peste ei şi aceia au primit Duhul Sfânt."

Conform cu vs. 12, EI AU CREZUT CUVÂNTUL. Ei au fost atunci botezaţi în Numele Domnului Isus. Dar conform cu vs. 16, în ciuda tuturor acestora, ei ÎNCĂ NU AU PRIMIT DUHUL SFÂNT. Aceasta era numai DUPĂ ce au crezut şi erau botezaţi corect că ei au primit Duhul Sfânt. Acela este modelul exact aşa cum a fost aşezat de Petru în Fapte 2: 38-39.

O altă Scriptură care aruncă o lumină minunată peste aceasta se găseşte în Gal. 3:13-14,

"13 Cristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi -

fiindcă este scris: Blestemat e oricine este atârnat pe lemn -

pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste naţiuni în Cristos Isus, aşa ca, prin credinţă, noi să primim Duhul promis."

Acum în nici un fel nu poate fi spus că "binecuvântarea lui Abraham" este renaşterea şi că "promisiunea Duhului" este Botezul cu Duhul Sfânt ca două evenimente separate. Căci Scriptura se citeşte astfel: "Isus a murit pe cruce şi prin mijloacele acelei morţi şi învieri, binecuvântarea lui Abraham a venit peste Neamuri, părăsind pe Iudei. Aceasta s-a produs pentru ca Duhul să poată deveni disponibil pentru Neamuri."

Ca să înţelegeţi ceea ce tocmai am spus este să clarificăm de ce studenţii nu au găsit niciodată ca Pavel să zică vreodată, "Fiţi născuţi din nou şi APOI fiţi umpluţi cu Duhul." Ei au dedus că aceasta este acolo şi ei au pus propriile lor înţelesuri să o facă să spună aceasta, DAR SCRIPTURA NU SPUNE ASTA. Şi nici Isus nu a spus aceasta niciodată.

Priviţi la Ioan 7:37-39 şi citiţi aceasta acum cu înţelegere.

"37 În ziua de pe urmă care era ziua cea mare a sărbătorii, Isus a stat în picioare şi a strigat: Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea.

Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.

Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei care vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă glorificat."

Acum acesta zice aici distinct şi accentuat că credinciosul când bea prin a veni la Isus în credinţă va avea râuri de apă vie curgând din el. Şi aceasta plasează această experienţă la Cincizecime.

Acum ţinând acest gând în minte noi citim Ioan 4:10 şi 14,

"10 Drept răspuns, Isus i-a zis: Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel care-ţi zice: Dă-Mi să beau! tu singură ai fi cerut să bei şi El ţi-ar fi dat apă vie.

Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, niciodată nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă care va ţâşni în viaţa eternă."

Această aceeaşi apă vie este menţionată, dar de data aceasta ea nu este numită un râu; aceasta este numită o fântână arteziană. Acolo este unde oamenii îşi fac greşeala lor. Deoarece aceasta este numită o fântână sau un râu, ei cred că într-un loc aceasta este viaţa eternă dată de Duhul iar în locul următor unde aceasta este numită un râu (implicând un mare dinamism) acesta trebuie să fie Duhul acum dat ca o înzestrare de putere. Nu-i aşa. Acesta este unul şi acelaşi. Acesta este Duhul care dă viaţă şi putere şi acela a venit la Cincizecime.

Ce este aceasta care a cauzat această neînţelegere? Răspunsul este, "EXPERIENŢĂ." Noi ne-am dus prin experienţă şi nu Cuvântul. Departe cu experienţa ca linia voastră de măsură. Există numai o linie precisă, numai o stinghie şi acela este CUVÂNTUL. Acum priviţi cu atenţie şi prindeţi asta. Petru a zis, "Pocăiţi-vă şi fiţi botezaţi în Numele lui Isus Cristos pentru iertarea păcatelor şi voi veţi primi darul Duhului Sfânt." Pavel a zis, "Aţi primit voi Duhul Sfânt DE CÂND aţi crezut?" Aici este întregul problemei noastre chiar aici. Oamenii se pocăiesc de păcatele lor, ei se botează în apă, DAR EI NU SE DUC ÎNAINTE ŞI PRIMESC DUHUL SFÂNT. VOI CREDEŢI ÎNSPRE PRIMIREA DUHULUI.

Crezând în Isus este pasul în direcţia corectă care este înspre Duhul Sfânt. Dar oamenii se opresc acolo. Ei se duc aşa de departe ca apa şi atunci se opresc. Ei cred şi atunci se opresc. Biblia nu zice că voi primiţi CÂND voi credeţi. Aceasta este, "Aţi primit voi Duhul Sfânt DE CÂND aţi crezut? Traducerea exactă şi literară este: "Voi, crezând mai dinainte, aţi primit Duhul Sfânt?" Oamenii cred şi apoi se opresc. Voi nu primiţi Duhul Sfânt când voi credeţi ÎN El, când v-aţi pocăit. Voi mergeţi înainte şi primiţi Duhul Sfânt. Vedeţi voi asta? Asta este ceea ce este greşit cu fundamentaliştii noştri. Ei nu au putere pentru că ei se opresc înainte de Cincizecime.

Ei sunt ca şi copiii lui Israel care au ieşit din Egipt şi s-au oprit înainte de Ţara Promisă. Acum acei copii ai lui Israel au plecat din Egipt cam o forţă de două milioane. Ei toţi au călătorit împreună, toţi au văzut aceleaşi minuni ale lui Dumnezeu, toţi au luat parte la aceeaşi mană şi apă din stânca lovită, toţi au urmat acelaşi nor ziua şi stâlp de foc noaptea dar NUMAI DOI au ajuns în Ţara Promisă. NUMAI DOI ERAU CREDINCIOŞI ADEVĂRAŢI SAU REALI. Aceasta este corect deoarece Cuvântul ne spune că restul au murit din cauza necredinţei; şi din cauza necredinţei ei nu au putut să intre înăuntru. (Evr. 3:19) Atunci de moment ce asta este aşa şi numai DOI AU INTRAT, atunci restul

nu erau credincioşi adevăraţi. Ce a făcut deosebirea? Doi au stat cu Cuvântul. Când inimile celor zece iscoade au slăbit la Kadeş Barnea, Iosua şi Caleb nu s-au clătinat căci ei au crezut Cuvântul şi au zis, "Noi suntem mai mult decât în stare să luăm ţara." Ei ştiau că ei puteau deoarece Dumnezeu a zis, "Eu v-am dat vouă ţara." După ce toţi acei Israeliţi au văzut din puterea şi bunătatea şi izbăvirea lui Dumnezeu ei nu au intrat în odihnă, care este un model al Duhului Sfânt. Astfel voi puteţi vedea chiar acum că foarte puţini vor crede vreodată tot drumul până la primirea Duhului lui Dumnezeu.

În regulă, noi am ajuns până aici. Acum eu vreau să merg mai departe şi când mă duc eu ştiu că eu am să fac să se ridice unele emoţii. Dar aceasta este ceva de care eu nu sunt răspunzător. Eu sunt răspunzător lui Dumnezeu şi Cuvântul Său şi poporului la care m-a trimis Dumnezeu. Eu trebuie să fiu credincios în tot ce El îmi dă să spun.

În Ioan 6:37 şi 44 se zice,

"37 Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine şi pe cel care vine la Mine nu-l voi alunga afară:

Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi."

Ioan 1:12-13,

"12 Dar tuturor celor care L-au primit, adică celor care cred în Numele Lui, le-a dat autoritatea să se facă copii ai lui Dumnezeu;

născuţi nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu."

Ef. 1:4-5,

"4 În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de crearea lumii, ca să fim sfinţi şi fără pată înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui,

ne-a predestinat să fim înfiaţi prin Isus Cristos, după buna plăcere a voii Sale,"

Acum fără ca să devenim prea implicaţi în subiectul despre suveranitatea lui Dumnezeu (căci aceea ar lua o carte în sine) lăsaţi-mă să indic aici că conform cu aceste versete, Isus Cristos îşi alege propria Lui mireasă tot la fel cum oamenii îşi aleg miresele lor astăzi. Mireasa astăzi nu decide simplu că ea urmează să ia un anumit om ca un soţ. Nu domnule. Acesta este mirele care decide şi alege o anumită femeie ca mireasă a lui. (Ioan 15:16, *"Nu voi M-aţi ales; ci Eu v-am ales."*)

Acum conform cu Cuvântul lui Dumnezeu, mireasa a fost aleasă înainte de întemeierea lumii. Această alegere a miresei a fost hotărâtă în El însuşi. Ef. 1:9.

Şi în Rom. 9:11 acesta zice

"ca să rămână în picioare hotărârea mai dinainte a lui Dumnezeu."

Voi nu puteţi citi aceasta în vreun alt fel. Hotărârea inimii, hotărârea eternă a lui Dumnezeu era să ia o mireasă din PROPRIA Lui alegere şi acea hotărâre era în El însuşi şi fiind eternă a fost decretată înainte de întemeierea lumii.

Priviţi cu atenţie acum şi vedeţi asta. Înainte să existe vreodată o particulă de praf stelar; înainte ca Dumnezeu să fie Dumnezeu (Dumnezeu este un obiect de adoraţie şi nimeni nu era acolo să i se închine Lui, astfel El era la acel timp numai potenţial Dumnezeu.) şi El era cunoscut numai ca Duh etern, mireasa era deja în gândul Lui. Da, ea era. Ea exista în gândurile Lui. Şi cum sunt acele gânduri ale lui Dumnezeu? Ele sunt eterne, nu sunt ele?

Gândurile eterne ale lui Dumnezeu! Lăsaţi-mă să vă întreb, "Sunt gândurile lui Dumnezeu eterne?" Dacă voi puteţi vedea aceasta, voi veţi vedea multe lucruri. Dumnezeu este neschimbat şi în esenţă şi comportare. Noi am studiat asta şi am dovedit asta deja. Dumnezeu este infinit în abilităţile Lui aşa că de aceea El ca Dumnezeu trebuie să fie atotştiutor. Dacă El este atotştiutor, atunci El nu învaţă acum, nici nu ia El sfat chiar cu Sine, nici nu adaugă El vreodată la cunoştinţa Lui. Dacă El poate adăuga la cunoştinţa Lui, atunci El nu este atotştiutor. Cel mult am putea spune căci cândva El poate fi. Dar asta nu este Scriptural.

El ESTE atotştiutor. El niciodată nu a avut un gând nou despre ceva deoarece toate gândurile Lui El le-a avut întotdeauna şi le va avea întotdeauna şi cunoaşte sfârşitul de la început deoarece El este Dumnezeu. ASTFEL GÂNDURILE LUI DUMNEZEU SUNT ETERNE. ELE SUNT REALE. Ele nu sunt simplu ca un om cu un plan pe care el l-a desenat şi care într-o zi va fi tradus în substanţă şi formă, ci ele sunt deja reale şi eterne şi o parte din Dumnezeu.

Vedeţi cum lucrează aceasta. Dumnezeu întotdeauna a avut gândurile Lui pentru Adam. Adam, ca gândurile Lui, era încă neexprimat.

Psalm 139:15-16 vă va da o mică idee despre aceasta,

"15 Trupul meu nu era ascuns de Tine, @@când am fost făcut într-un loc tainic, @@ţesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului.

Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; @@şi în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, @@mai înainte de a fi fost vreuna din ele."

Asta, aşa cum am spus, nu era scris despre Adam ci aceasta vă dă ideea şi cunoştinţa că gândul era acolo în mintea Lui şi că acel gând era etern şi trebuia să fie exprimat. Astfel când Adam a fost format din pulberea pământului şi fiinţa lui spirituală creată de Dumnezeu, atunci Adam a devenit gândul exprimat a lui Dumnezeu şi acele gânduri eterne erau acum manifestate.

Noi am putea merge în jos prin secole. Noi găsim un Moise, un Ieremia, un Ioan Botezătorul şi fiecare din aceştia erau gândul etern al lui Dumnezeu exprimat la vremea lui. Apoi noi venim la Isus LOGOSUL. El era GÂNDUL desăvârşit şi complect exprimat şi El a devenit cunoscut ca Cuvântul. Aceasta este ceea ce El ESTE şi VA FI în veci.

Acum acesta zice că "El ne-a ales ÎN EL (Isus) înainte de întemeierea lumii." Asta înseamnă că noi eram chiar acolo CU El în mintea şi gândurile lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii. Aceea dă o calitate ETERNĂ la cel ales. Tu nu te poţi da la o parte de la asta.

Lăsaţi-mă să injectez un gând aici. Chiar şi naşterea noastră naturală este bazată pe alegere. Ovarele femeieşti produce multe, multe ouă. Dar de ce este că la un anumit timp un anumit ou vine jos şi nu un altul? Şi apoi printre sperma masculină, fără vreun motiv cunoscut un anumit germene se ataşează pe sine de ou în timp ce alţii care puteau tot aşa de uşor să se ataşeze, sau aveau o mai bună ocazie să facă astfel nu au făcut aşa şi au pierit. Există o inteligenţă în spate la toate astea, că altfel ce determină dacă copilul este un băiat sau fată, blond sau brunet, felul deschis sau închis la ochi etc. Cu aceste gânduri în minte gândiţi-vă la Iosua şi Caleb.

Nu a zis Isus în Ioan 6:49

"Părinţii voştri au mâncat mană în pustie şi au murit."

Acei părinţi care au murit erau necesari ca strămoşi ai oamenilor către care vorbea Isus. Ei au pierit, deşi ei erau în alegerea lui Dumnezeu natural cum Iosua şi Caleb erau Spirituali.

Dar să mergem înainte. Aceşti aleşi nu erau numai gândurile eterne ale lui Dumnezeu care urmau să fie exprimate în trup la vremea potrivită, dar aceiaşi aleşi sunt chemaţi printr-un alt nume.

Rom. 4:16.

"16 De aceea, moştenitori sunt cei care se fac prin credinţă, pentru ca să fie prin har şi pentru ca promisiunea să fie garantată pentru toată sămânţa lui Avraam; nu numai pentru sămânţa aceea care este sub Lege, ci şi pentru sămânţa aceea care are credinţa lui Avraam, tatăl nostru al tuturor,"

Rom. 9:7-13,

"7 şi, deşi sunt sămânţa lui Avraam, nu toţi sunt copiii lui Avraam, ci este scris: În Isaac vei avea o sămânţă care-ţi va purta numele.

Aceasta înseamnă că nu copiii trupeşti sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii promisiunii sunt consideraţi ca sămânţă.

Căci cuvântul acesta este o promisiune: Pe vremea aceasta Mă voi întoarce şi Sara va avea un fiu.

Ba mai mult; tot aşa a fost cu Rebeca. Ea a conceput doi gemeni numai de la părintele nostru Isaac.

Căci, deşi cei doi gemeni nu se născuseră încă şi nu făcuseră nici bine nici rău - ca să rămână în picioare hotărârea mai dinainte a lui Dumnezeu, prin care se făcea o alegere nu prin fapte, ci prin Cel care cheamă -

i s-a zis Rebecăi: Cel mai mare va fi rob celui mai mic,

după cum este scris: Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât."

Gal. 3:16,

"16 Acum, promisiunile au fost făcute lui Avraam şi urmaşului lui. Nu zice: şi urmaşilor (ca şi cum ar fi vorba de mai mulţi), ci ca şi cum ar fi vorba numai de unul: Şi urmaşului tău, adică Cristos."

Gal. 3:29,

"29 Şi dacă sunteţi ai lui Cristos, sunteţi sămânţa lui Avraam, moştenitori prin promisiune."

Conform cu Rom 4:16 noi aflăm că Dumnezeu a dat o Promisiune Sigură la TOŢI dintre sămânţa lui Abraham şi Pavel se pune pe sine şi pe toţi credincioşii sub acea desemnare deoarece el zice "Abraham care este părintele nostru al TUTUROR." Apoi el merge înainte nu numai să-şi îngusteze definiţia lui, ci mai degrabă să o finalizeze pentru că în Gal. 3 el a identificat SĂMÂNŢA (singular) cu Isus şi a socotit "copiii sămânţă" ca copii ai promisiunii şi promisiune care are de a face cu "alegerea", sau "alegerea lui Dumnezeu." Şi aceea este exact ceea ce noi spuneam. Aceştia care sunt din Sămânţa Royală sunt aleşii lui Dumnezeu; sunt cei predestinaţi, înainte cunoscuţi de Dumnezeu şi erau în mintea lui Dumnezeu şi gândurile Lui.

În limbaj foarte simplu Adevărata Mireasă a lui Cristos era în mintea lui Dumnezeu etern, deşi neexprimată până când fiecare a apărut în vremea, desemnată hotărâtă. Aşa cum fiecare membru a apărut acesta a devenit EXPRIMAT şi şi-a luat locul în trup. Astfel această mireasă este MIREASA SEMINŢEI CUVÂNTULUI VORBIT literar. Şi deşi ea este feminină în desemnare ea este deasemeni numită "trupul lui Cristos." Aceasta este foarte aparent că ea se cuvine să fie numită aşa pentru că ea a fost predestinată în El, a venit din aceeaşi sursă, era eternă cu El, iar acum manifestă pe Dumnezeu într-un trup cu mulţi membri după cum odată Dumnezeu a fost manifestat în UN MEMBRU, chiar Domnul nostru Isus Cristos.

Acum atunci, aici venim noi la o concluzie. Aşa cum eternul Logos (Dumnezeu) a fost manifestat în Fiul şi în Isus a locuit trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii şi Cel Etern era Tatăl manifestat în trup şi prin aceea a câştigat titlul de Fiu, chiar astfel că noi, eterni în gândurile Lui la rândul nostru am devenit Sămânţa Cuvântul Vorbit cu mulţi membri, manifestaţi în trup şi acele gânduri eterne acum manifestate în trup sunt fiii lui Dumnezeu, întocmai aşa cum suntem noi chemaţi. NOI NU AM DEVENIT SĂMÂNŢĂ PRIN RENAŞTERE, NOI ERAM SĂMÂNŢĂ ŞI DE ACEEA AM FOST RENĂSCUŢI PENTRU CĂ NUMAI CEI ALEŞI POT FI RENĂSCUŢI. Pentru că noi ERAM SĂMÂNŢĂ este motivul că noi puteam fi însufleţiţi. În NE-SĂMÂNŢĂ nu există nimic să însufleţească.

Ţineţi aceasta cu grijă în minte. Acum luaţi pasul următor. Răscumpăra înseamnă a cumpăra înapoi. Acesta restatorniceşte la proprietarul original. Dumnezeu, prin moartea Lui, sângele vărsat A CUMPĂRAT ÎNAPOI A LUI PROPRIU. El a cumpărat înapoi Sămânţa Mireasă a Cuvântului Vorbit. "Oile Mele aud glasul Meu (Cuvântul) şi ele Mă urmează." Tu întotdeauna ai fost o oaie. Tu niciodată nu ai fost un porc sau un câine transformat într-o oaie. Aceea este imposibil pentru că fiecare fel de viaţă produce acelaşi fel şi nu există nici o schimbare în specie. Aşa cum noi eram în gândurile lui Dumnezeu şi apoi exprimaţi în trup, acolo trebuia să vină o zi când noi i-am auzi glasul Lui (Cuvântul) şi auzind acel glas am devenit conştienţi că Tatăl nostru ne cheamă şi să recunoaştem că noi suntem fiii lui Dumnezeu. Noi am auzit glasul Lui şi noi am strigat aşa cum a făcut fiul rătăcitor, "Salvează-mă, Oh, Tatăl meu. Eu mă întorc la Tine."

Un fiu al lui Dumnezeu poate să meargă multă vreme înainte ca el să-şi dea seama că el este un fiu. De fapt o mulţime de Creştini adevăraţi sunt ca povestea despre puiul de vultur care a fost clocit sub o găină. Voi ştiţi că vulturul este un model al credinciosului adevărat. Păi, un fermier a luat un ou din cuibul unui vultur şi l-a pus sub o găină. La timpul potrivit toate ouăle de sub găină au scos pui. Puii de găină s-au înţeles de minune cu găina mamă dar acel vulturaş nu putea să-şi dea seama de piuitul şi râşcâitul după mâncare în grămada de balegă. El a reuşit să trăiască dar era destul de confuz privitor la toate acestea.

Dar într-o zi, de sus de tot în aer mama vultur care a ouat oul l-a zărit pe acel vulturaş pe pământ. Ea a coborât în jos cu viteză grozavă şi a strigat cu toată puterea glasului ei ca el să zboare sus să o întâmpine. El nu a auzit niciodată un strigăt de vultur, dar când el a auzit acel prim ţipăt ceva în el s-a răscolit şi el a tânjit să se lanseze afară către acesta. Dar lui îi era teamă să încerce. Din nou acea mamă a strigat după el să se ridice în vânt şi să o urmeze. El a strigat înapoi că lui îi era teamă. Încă odată ea a chemat, strigând ca el să încerce. Bătându-şi aripile el s-a aruncat în aer şi răspunzând la

strigătul mamei lui, el s-a ridicat în cerul albastru. Voi vedeţi el întotdeauna era un vultur. El a acţionat ca un pui pentru puţină vreme însă el nu putea fi satisfăcut. Dar când el a auzit chemarea vulturului cel mare el a venit la propriul lui loc. Şi odată ce un adevărat fiu a lui Dumnezeu aude strigătul Duhului prin Cuvânt, el deasemeni, işi va da seama cine este el şi va alerga la Marele Vultur Profet şi va fi cu El pentru totdeauna aşezat în locurile cereşti în Cristos Isus.

ACUM VINE TRIUMFĂTOAREA NOASTRĂ PIATRĂ DIN CAPUL UNGHIULUI asupra Botezului cu Duhul Sfânt.

Gal. 4:4-7,

"4 Dar când s-a împlinit timpul, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege,

ca să-i răscumpere pe cei care erau sub Lege, pentru ca să primim înfierea.

Şi pentru că sunteţi fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: Ava, adică: Tată!

Aşa că nu mai eşti sclavul, ci fiu; şi dacă eşti fiu, eşti şi moştenitor, prin Dumnezeu."

Acolo este aceasta. Isus Cristos a venit, a murit pe cruce şi a dobândit Răscumpărarea (restabilind proprietarul original prin mijloacele de cumpărare, sau plătind preţul) şi prin aceea NE-A AŞEZAT CA FII. El nu ne-a făcut fii, căci noi eram deja fiii Lui, ci El ne-a aşezat ca fii; căci atât timp cât noi eram în lume, în trup, noi nu puteam fi recunoscuţi ca fii ai Lui. Noi am fost ţinuţi captivi de către diavolul. Dar noi eram fii, nimic altceva. Şi auziţi asta: "ŞI DEOARECE VOI SUNTEŢI FII, DUMNEZEU A TRIMIS DUHUL FIULUI SĂU ÎN INIMILE VOASTRE PRIN CARE VOI STRIGAŢI, TATĂ, TATĂ." Peste cine a căzut Duhul la Cincizecime? Fii. La Corint? Peste Fii în timp ce ei AU AUZIT CUVÂNTUL.

Ce este Botezul cu Duhul Sfânt? Acesta este Duhul Botezându-vă în trupul lui Cristos. Aceasta este noua naştere. Acesta este Duhul lui Dumnezeu venind înăuntru şi umplându-vă după ce voi v-aţi pocăit, (după ce aţi auzit Cuvântul Său) şi aţi fost botezaţi în apă ca un răspuns al unei conştiinţe bune către Dumnezeu.

Ceea ce noi tocmai am aşezat înainte va fi mult mai uşor pentru toţi să înţeleagă dacă toţi au crezut învăţătura unitariană a Dumnezeirii. Căci acolo nu sunt trei persoane în acea Dumnezeire ci UNA. Astfel noi NU suntem născuţi din nou prin Duhul de Viaţă a lui Isus care vine înăuntru şi atunci urmând după acesta Duhul Sfânt vine înăuntru să ne dea putere. Dacă asta era adevărat, de ce îl dezonorăm noi pe Tatăl prin a nu îi da Lui o parte în mântuirea noastră complectă, căci dacă mântuirea este de la Domnul şi acolo sunt trei Domni, atunci El (Tatăl) trebuie să aibe ceva de făcut, deasemeni. Dar cu siguranţă aceasta poate fi văzut că Isus a făcut aceasta foarte limpede că acesta era El şi numai El Care este Dumnezeu şi acesta este El şi numai El Care vine în credincios.

Ioan 14:16 zice că Tatăl va trimite un alt Mângâietor.

Dar versetul 17 zice că El (Isus) locuieşte cu ei şi va fi ÎN ei mai târziu.

În versetul 18 El zice că El va veni la ei.

În versetul 23 vorbind către ucenici El a zis, "Noi (Tatăl şi Fiul) vom veni la el." Astfel acesta este Tatăl, Fiu şi Duh Sfânt toţi venind înăuntru deodată căci ACESTA ESTE O PERSOANĂ conţinând Dumnezeirea. Acea apariţie a avut loc la Cincizecime. Acolo nu sunt două veniri ale Duhului, doar una. Necazul este că oamenii nu cunosc adevărul real şi ei simplu cred în Isus pentru iertarea păcatelor dar nu se duc înainte să primească Duhul.

Înainte ca eu să închei acest subiect, eu ştiu că există o întrebare în minţile voastre. Voi veţi vrea să ştiţi în învăţătura despre preexistenţă. Eu nu cred în acea învăţătură Mormonă despre preexistenţa sufletelor nimic mai mult decât eu cred în reîncarnarea sau transmigrarea sufletelor. Fiţi atenţi aici şi vedeţi asta. Aceasta nu este persoana care vine predestinată etern de la Dumnezeu, ACESTA ESTE CUVÂNTUL, SAU SĂMÂNŢA. Acela este aceasta. Departe acolo în urmă, prea departe în urmă pentru ca mintea umană să poată pătrunde, Dumnezeul Etern cu gânduri eterne, a gândit şi a hotărât,

"PE IACOB EU L-AM IUBIT, DAR PE ESAU EU L-AM URÂT,

(Romani 9:13)

ŞI NICI UNUL NU ERA NĂSCUT şi NICI UNUL NU A FĂCUT BINE SAU RĂU."

Vedeţi acesta era GÂNDUL şi apoi acel gând a devenit exprimat şi Dumnezeu l-a cumpărat înapoi pe Iacob, deoarece numai Iacob era SĂMÂNŢĂ. Iacob, singur avea

sămânţa; aceasta este de ce el avea respect faţă de dreptul de naştere şi legământul lui Dumnezeu. Dacă tu eşti sămânţă adevărată, tu vei auzi acel Cuvânt; Duhul te va boteza în trupul lui Cristos, umplându-te şi împuternicindu-te, iar tu vei primi Cuvântul pentru ziua şi epoca ta. Vedeţi cât de clar devine adevărata dovadă când Cuvântul îţi este descoperit? Din nou, observaţi, că Isus era Sămânţa Royală. El a locuit într-un trup uman. Când Duhul L-a chemat (Gândul Cuvânt-Manifestat), El a mers la Iordan şi a fost botezat acolo în apă. Când s-a supus la Cuvânt, Duhul Sfânt a venit peste El şi glasul a zis, "Acesta este Fiul Meu preaiubit, de El să ascultaţi." Glasul nu a zis, "Acesta a devenit Fiul Meu," Isus ERA Fiul. Duhul Sfânt L-a aşezat ca acel Fiu înaintea tuturor. Atunci fiind umplut astfel (şi acelaşi model ţine la Cincizecime şi de atunci încolo), El a mers în putere demonstrată, primind deplina descoperire a lui Dumnezeu şi de la Dumnezeu, pentru ziua aceea.

Acum noi am spus constant că adevărata dovadă de a fi botezat cu Duhul Sfânt este ca credinciosul să primească Cuvântul pentru epoca în care trăieşte el. Lăsaţi-mă să vă arăt cel mai clar.

Cele Şapte Epoci aşa cum sunt aşezate în Apoc. Cap. 2 şi 3 iau înăuntru întreg cuprinsul Împlinirii Neamurilor, sau timpul întreg în care Dumnezeu are de a face cu Neamurile spre mântuire. În fiecare singură epocă, fără excepţie, acesta zice exact acelaşi lucru în deschiderea şi încheierea mesajului către fiecare epocă. "Către mesagerul din (Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardis, Filadelfia, Laodicea) scrie; Aceste lucruri le zice Cel, etc., etc., "…Cel ce are o ureche, el (singular) să audă ce zice Duhul către biserici." Observaţi aici că Isus (prin Duhul) în FIECARE epocă se adresează pe Sine către NUMAI O persoană în legătură cu Cuvântul pentru acea epocă. Numai UN mesager pentru fiecare epocă primeşte ceea ce Duhul are să spună către acea epocă şi acel UN MESAGER este mesagerul la adevărata biserică. El vorbeşte pentru Dumnezeu prin descoperire către "biserici" şi cea falsă şi cea adevărată. Mesajul este apoi transmis la toţi. Dar deşi acesta este transmis pentru toţi care vin în sfera mesajului, acel mesaj este primit individual numai de către un anumit grup calificat într-un anumit fel. Fiecare individ din acel grup este unul care are abilitatea să audă ce zice Duhul pe calea mesagerului. Acei care aud nu obţin propria lor descoperire particulară, nici nu este un grup care obţine descoperirea lor colectivă, CI FIECARE PERSOANĂ AUDE ŞI PRIMEŞTE CEEA CE MESAGERUL DEJA A PRIMIT DE LA DUMNEZEU.

Acum nu vă gândiţi ciudat că acesta este cazul; căci Pavel a aşezat acest model sub mâna lui Dumnezeu. Pavel singur a avut deplina descoperire pentru ziua lui după cum este dovedit de confruntarea lui cu ceilalţi apostoli care au admis că Pavel era Mesagerul-Profet la Neamuri pentru ziua aceea. Şi deasemeni observaţi prin ilustrarea actuală în Cuvânt, că atunci când Pavel a dorit să meargă în Asia, Dumnezeu i-a interzis, căci oile (copiii Lui) erau în Macedonia şi ei (Macedonienii) ar auzi ce avea Duhul să spună prin Pavel, pe când oamenii din Asia nu.

În fiecare epocă noi avem exact acelaşi model. Aceasta este de ce lumina vine prin vreun mesager dat de Dumnezeu într-o anumită zonă şi atunci de la acel mesager acolo se răspândeşte lumina prin slujba altora care au fost învăţaţi cu credincioşie. Dar desigur toţi acei care se duc afară nu învaţă întotdeauna cât de necesar este să vorbească NUMAI ceea ce a vorbit mesagerul. (Amintiţi-vă, că Pavel a avertizat poporul să spună numai ce el a spus, 1 Cor. 14:37, "Dacă vreun om gândeşte că el este un profet sau duhovnicesc, să înţeleagă că lucrurile pe care vi le scriu eu sunt PORUNCILE DOMNULUI. Ce? A ieşit Cuvântul lui Dumnezeu de la voi? sau a venit acesta numai la voi?") Ei adaugă aici, sau scoate acolo şi curând mesajul nu mai este pur, iar trezirea se stinge. Cât de atenţi trebuie să fim noi să auzim UN glas, căci Duhul are doar un glas care este glasul lui Dumnezeu. Pavel i-a avertizat să zică numai ce a zis el, întocmai cum Petru a făcut la fel. El i-a avertizat căci CHIAR EL (PAVEL) nu putea schimba un cuvânt din ceea ce el avea dat prin descoperire. Oh, ce important este aceasta să auzi glasul lui Dumnezeu pe calea mesagerilor Lui şi apoi să zici ce li s-a dat lor să zică către biserici.

Eu sper că voi începeţi să vedeţi acum aceasta. Probabil voi puteţi înţelege acum de ce nu ţin eu cu fundamentaliştii şi Penticostalii. Eu trebuie să ţin la Cuvântul în felul în care Domnul l-a descoperit. Acum eu nu am acoperit tot acesta. Asta ar lua o carte separată, dar cu ajutorul Domnului noi vom lua multe predici şi benzi şi mesaje despre toate aceste puncte să vă ajutăm să înţelegeţi şi să potriviţi toată Scriptura.

"Cel care are o ureche, să audă ce zice Duhul către bisericile din fiecare epocă." În fiecare epocă era acelaşi strigăt. Auziţi ce zice Duhul. Dacă tu eşti un Creştin, tu te vei

întoarce înapoi la ceea ce învaţă Duhul, asta este, Cuvântul din această epocă. Fiecare mesager la fiecare epocă va propovădui acel Cuvânt. Fiecare trezire proaspătă şi adevărată va fi deoarece oamenii s-au întors înapoi la Cuvântul din epoca lor. Strigătul din fiecare epocă este mustrarea, "Tu ai părăsit Cuvântul lui Dumnezeu. Pocăieşte-te şi întoarce-te la Cuvânt." De la prima carte în Biblie (Genesa) la ultima carte (Apocalipsa) există numai un motiv pentru nemulţumirea lui Dumnezeu _ părăsirea Cuvântului; şi există numai un remediu să recâştigi favoarea Lui _ înapoi la Cuvânt.

În Epoca Efesiană şi în această epocă şi în fiecare epocă noi contemplăm şi noi vom vedea că aceasta este adevărat. Şi în ultima epocă care este epoca noastră, noi vom afla înăbuşirea Cuvântului, lepădarea complectă sfârşindu-se în necazul cel mare.

Dacă tu eşti sămânţă adevărată, dacă tu eşti cu adevărat botezat cu Duhul Sfânt tu vei stima Cuvântul Lui mai presus de hrana ta necesară şi năzuieşti să trăieşti prin FIECARE Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.

Aceasta este rugăciunea mea arzătoare pentru noi toţi; fie ca noi să auzim ceea ce Duhul aduce din Cuvânt pentru noi astăzi.

MESSAGE hub online

www.messagehub.info

Predici De

William Marrion Branham

"…ci în zilele când al şaptelea înger va suna din trâmbiţă …" Ap. 10:7